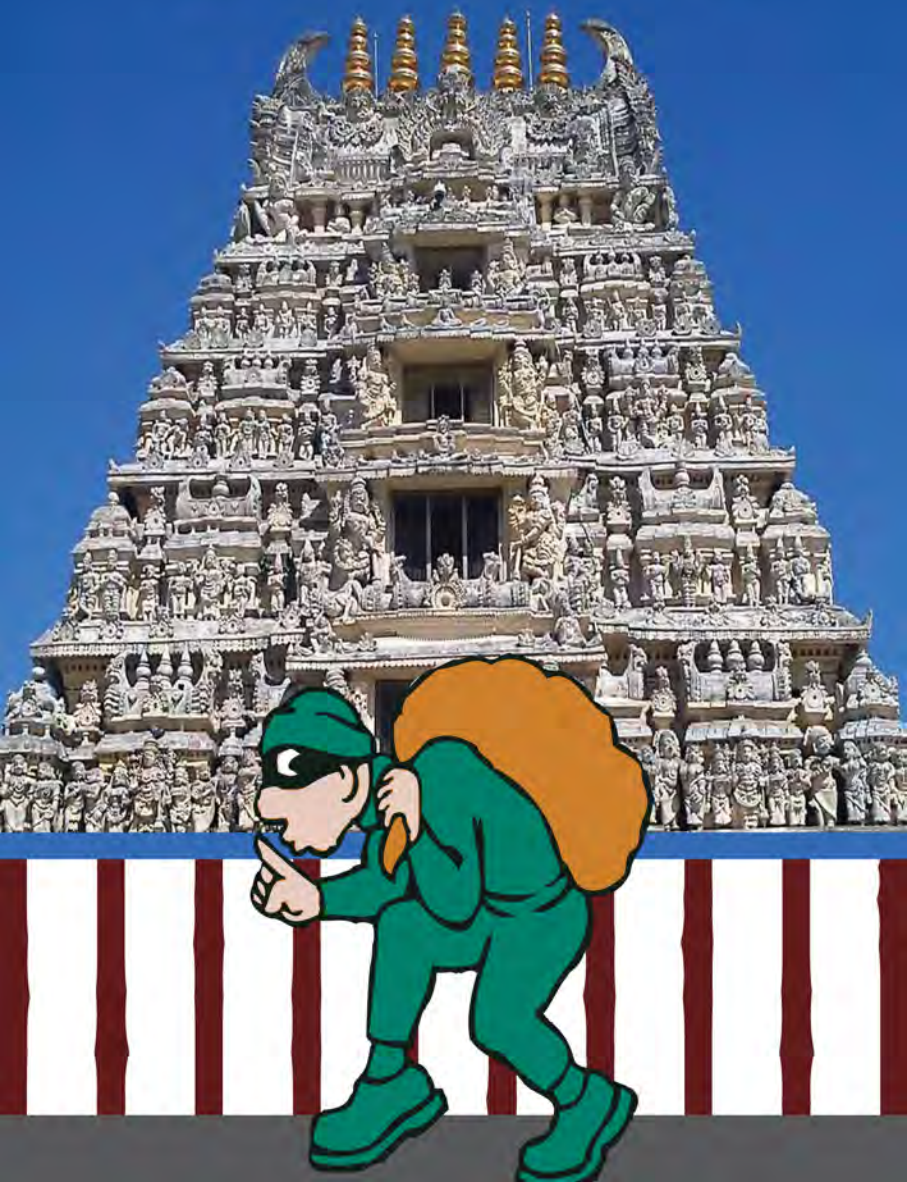

அறிந்துகொள்வோம்
அறம் நிலையாத்துறையை

Ramesh T. R.

தலைவர், ஆலய வழிபடுவோர் சங்கம்,
சென்னை

பொதுச் செயலாளர் - சட்டப் பிரிவு, ஜனதா கட்சி

Contact:

rameshtr@outlook.com

அறிந்துகொள்வோம் அறம் நிலையாத்துறையை

பல வருடங்களாக வெளிநாட்டில் பணிபுரிந்து வரும் நண்பர் ஒருவர் விடுமுறையில் சென்னை வந்திருந்தார். சில ஆண்டுகளாக அவர் வேலைப் பளு காரணமாக இந்தியா வர இயலவில்லை. வந்தது முதல் தினம் ஒரு கோயிலுக்கோ அல்லது பல கோயில்களுக்கோ சென்று வரத் தொடங்கினர்.

ஒருநாள் அவருடன் நானும் சில நண்பர்களும் சேர்ந்து திருச்சி சென்றோம். திருச்சி அருகில் உள்ள ஒரு பெரிய கோயிலுக்குத் தரிசிக்க சென்றோம்.

அப்பொழுது அக் கோவிலில் ஒருவர் மிகுந்த மிடுக்குடன் நடந்து வந்தார். கருவறையின் விளிம்பில் நின்று, அங்கிருந்த வயதான அர்ச்சகர் ஒருவரை நோக்கி ஒருமையில் பேசத் தொடங்கினர். "உன்னை சாமி நைவேத்யம் எல்லாம் ஒரே வேளையில் தானே செய்யனும்னு சொன்னேன். அப்படி செய்யக்கூடாதுன்னு சொன்னியாமே? இங்க ஒழுங்கா நான் சொன்னபடி கேட்டா இருக்கலாம். நான் நெனச்சா எப்ப வேணாலும் உனக்கு ரிட்டையர்மென்ட் போட முடியும் தெரியுமா?" கோபம் கொப்பளிக்க பேசியவரைப் பார்த்து அர்ச்சகர் பவ்யமாகத் தலையாட்டினர். அந்த நபருக்கு தீர்த்தப் பிரசாதம் அளித்தார், அத்தீர்த்தத்தை அலட்சியமாக ஒரு கையினால் வாங்கிய அந் நபர் அதை பருகாமல் தரையில் விட்டார். அங்கு நிற்பவர்களை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு ஏதோ சத்தம் போட்டு கொண்டே வெளியேறினார்.

என் வெளிநாடு வாழ் நண்பருக்கு ஒரே எரிச்சல். அதே சமயம் இப்படி ஒருவனும் இறைவன் சந்நிதியில் நடந்து கொள்வானா என்ற ஆச்சர்யம். என்னிடம் அவர் கேட்டார் "பெரிய ஆலயங்களைக் கட்டிய ராஜராஜ

சோழன் போன்ற பேரரசர்கள் எல்லாம் மிகுந்த அடக்கமாகவும், பண்பாட்டுடனும் நடந்து கொள்வார்கள் என்று கேட்டு இருக்கிறோம், படித்திருக்கிறோம். கோயிலில் தரக் குறைவாக பேசியும், ஆறு கால நைவேத்ய திட்டத்தை ஒரே வேளையில் செய்யும்படி அச்சுறுத்தியும், பெருமாள் தீர்த்தத்தை தரையில் விடும் இந்த ஆணவக்காரர் யார்?"

அப்பொழுது அங்கிருந்த உள்ளூர் பக்தர் ஒருவர் மிக்க சோகத்துடன் சொன்னார் , "இவர் தாம் இந்த கோவில் E.O. (Executive Officer - செயல் அலுவலர்) இப்பொழுதெல்லாம் நாங்கள் பெருமானிடம் எங்களைக் காப்பாற்று என்று வேண்டுவதில்லை. பெருமானே, இந்த E.O. விடம் இருந்து உன்னையும், உன் கோவிலையும் காப்பாற்றி கொள் என்று தாம் வேண்டுகிறோம். இவர் ஒரு நாத்திகர். அதனால் தான் பெருமாள் தீர்த்தத்தை பருகாமல் தரையில் விட்டு விடுகிறார்."

மிகுந்த வேதனையுடன் வெளியே வந்த நாங்கள் ஓரிடத்தில் அமர்ந்தோம். உடன் வந்த நண்பர்களில் ஒருவர் சொன்னார், "இப்படித்தாம் பல கோவில் E.O. க்கள் இருக்கிறார்கள். ஆயினும் ஆணவக்காரராக இருப்பதோடு நாத்திகராகவும் இருப்பதை இப்பொழுதுதான் பார்க்கிறேன். என்ன செய்வது? கோயில் இவர்கள் நிர்வாகத்தில் தானே இருக்க முடியும்? "

அதுவரை பேசாமல் இருந்த நான் சொன்னேன், " இங்கு மட்டுமன்று, எந்த கோவிலிலும் இந்து சமய அறக்கட்டளைத்துறை (இத்துறையை இந்து சமய அறநிலையத்துறை என்றழைப்பது தவறு) தன் அதிகாரிகளைக் கொண்டு கோவில் நிர்வாகத்தை மேற் கொள்வதற்குச் சட்டப்படி எந்த உரிமையும் கிடையாது என்று சொன்னேன்.

உடனே பல குரல்கள் ஒன்றாக எழுந்தன. அவர்களை எல்லாம் கை அமர்த்திவிட்டு ஒரு வழக்கறிஞர் நண்பர் இவ்வாறு கூறினார். "என்ன உளறுகிறாய். நீ பெரிய வக்கீல்? உனக்கு இவை எல்லாம் தெரியுமா?. இந்து அறநிலையத்துறைச் சட்டம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதன்படிதான் செயல் அலுவலர்கள் நியமிக்கப் படுகிறார்கள். பல வழக்குகளில் நீதிமன்றங்கள் இந்நியமனங்கள் சரியானவைதாம் என்று தீர்ப்பளித்திருக்கின்றன".

அப்பொழுது நான் விடையளித்தேன், "நானும் உங்களைப் போன்றே இவ்வாறு எண்ணியிருந்தேன் . 02.02.2009 அன்று வந்த சிதம்பரம் கோவிலில் செயல் அலுவலர் நியமனம் குறித்த தனி நீதிபதியின் தீர்ப்பை அக்காலக் கட்டத்தில் படிக்க நேர்ந்தது. அத் தீர்ப்பில் கூறப்பட்ட பல விஷயங்கள் அடிப்படை நீதிக்கு உடன்பாடற்றவை என எனக்குத் தோன்றின. அறக்கட்டளைத் துறை சட்டத்தை படிக்கத் தொடங்கினேன். அவ் வழக்கில் தில்லை வாழ் அந்தணர் செய்த மேல் முறையீடு மீதான "பெஞ்ச்" தீர்ப்பும் வந்தது (15.09.2009). எனக்கு அத் தீர்ப்பில் மேலும் பல நெருடல்கள் தோன்றின.

இப் பெஞ்ச் தீர்ப்பை எதிர்த்து சிதம்பரம் சபாநாயகர் கோயிலும், Dr. சுப்ரமணியன் சுவாமியும் மேல் முறையீடு செய்தனர். அம் மேல் முறையீடுகள் மூலமாகவும், தில்லை வாழ் தீவுதர்கள் மேலும் தொடுத்த ரிட் பெட்டிஷன் மூலமாகவும், பல புதிய விஷயங்கள் தெரியவந்தன. மேல் முறையீடுகளும் ரிட் பெட்டிஷனும் உச்ச நீதி மன்றத்தால் விசாரணைக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன.

சென்னை உயர் நீதி மன்றத்தில் அறக் கட்டளைத் துறையினராலும், அன்றைய தமிழக அரசாலும் தைரியமாகச் சுமத்தப் பெற்ற குற்றச்சாட்டுகளும், கடுமையான வாதங்களும், உச்ச நீதி மன்றத்தில் உருமாறிப் போயின அல்லது அவை அமுக்கி வாசிக்கப்பட்டன.

இவையெல்லாம் எனக்கு பெருஞ் சந்தேகங்களை ஏற்படுத்தின. என் ஆராய்ச்சி தீவிரமடைந்தது. பலப் பொது ஆவணங்களையும், உயர் நீதி மன்ற, உச்ச நீதி மன்றத் தீர்ப்புகளையும் பொறுமையாகவும் மிகுந்த கவனத்துடனும் ஆராய்ந்தேன். இத்துறையைப் பற்றி ஆச்சரியமும், அதிர்ச்சியும் அளித்த பல உண்மைகளை அறிந்து கொண்டேன். இத் துறை இந்து சமயக் கோயில்களையும் அதன் சொத்துக்களையும் தன் முழுக் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வர பெரும் மோசடிகள் செய்து வந்ததைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டேன். இம் மோசடிகள் 60 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்வன தாம் மிகவும் வேதனைக்குரிய விஷயம்” என்றேன். அங்கிருந்த என் நண்பர்கள் அனைவரும் அறக்கட்டளைத் துறை பற்றி நான் அறிந்து கொண்ட உண்மைகளை விரிவாக எடுத்துரைக்கும் படி ஆவலுடன் கேட்டு கொண்டனர்.

அப்பொழுது அவர்களிடம் நான் விரிவாக எடுத்துரைத்தனவற்றின் சாராம்சமே இக்கட்டுரை.

இந்து சமய அறக்கட்டளைத் துறை மாநில அரசின், அதாவது தமிழக அரசின் ஒரு துறை. 60 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழ் நாட்டின் பல்லாயிரக் கணக்கான திருக் கோயில்களையும், கோயில் கட்டளைகளையும், திரு மடங்களையும் அத்துறை தன் முழு கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பதை பலரும் அறிவார்கள்.

ஆயினும், அத்துறை இவ்வாறு கோயில்களையும் அறநிலையங்களையும் தன் இரும்புப் பிடியில் வைத்திருப்பதற்கு அத் துறைக்குத் தர்மப்படியும், முக்கியமாகச் சட்டப்படியும் எந்தவித உரிமையும் கிடையாது என்பதை பெரும்பாலோர் அறியமாட்டார்.

நம் அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம், நம் நாடு ஒரு மதச் சார்பற்ற நாடு என்பதை மிகத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளது. இந்து சமய அறநிலையத் துறை என்று வழங்கப்பெறும் இத் துறை ஒரு மதச்சார்பற்ற மாநில அரசினால் நடத்தப் பெரும் ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்திற்கானத் துறை என்பதை முதலில் நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். வேறு எந்த மத நிலையங்களையும் அரசு தன் அதிகாரிகளைக் கொண்டு நிர்வாகம் செய்வதில்லை.

தமிழகக் கோயில்கள்:

பொதுவாக இந்து மக்கள் பலரும் கோவிலுக்கு சென்று வழிபடும் பழக்கம் உடையோர். குறிப்பாக பெண்கள், விசேஷ நாட்கள் மட்டும் அல்லாமல் வார நாட்களிலும் கோயில் செல்லும் பழக்கமுடையோர். ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்றென்பது தமிழர் பண்பாடு. தமிழர் கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க விரும்புவதில்லை. புதிதாக கட்டப்படும் குடியிருப்புகளில் ஒரு கோயிலை வைத்து வழிபட அவர்கள் தவறுவதில்லை.

உலகில் வேறு எங்கும் காணமுடியாதபடி, ஆயிரம் வருடத்திற்கு முந்தைய கோயில்கள் நூற்றுக் கணக்கில் இருக்கும் ஒரே மாநிலம் தமிழகம். இந்தப் பண்பாடு, கலாச்சாரம் காரணமாகவே தமிழக அரசின் சின்னமாகக் கோயில் விளங்குகின்றது.

தமிழரின் பெருஞ்சிறப்புகளான மொழி, இலக்கியம், ஆடல், பாடல், இசை, சிற்பக்கலை, கட்டுமானக்கலை, பண்பாடு, சரித்திரம், வாழ்வியல் இவை அனைத்தும் கோயில்களைச் சார்ந்தவையே. இது மறுக்க முடியாத உண்மை. கோயில்களை ஒட்டியும் அவற்றைச் சார்ந்தும் இருந்ததால் தமிழக இந்துக்களுக்குப் பல நன்மைகள் தாமாகவே விளைந்தன. இதுவும் மறுக்க முடியாத உண்மை.

இன்றைய தினம் கோயில்களில் கூட்டமும், வருவாயும் அதிகரித்துள்ளன. ஆயினும், கோயில்கள் நன்றாகப் பேணப் படாமலும், அவற்றின் தொன்மையான பூசை முறைகளிலும், பழக்க வழக்கங்களிலும், அரசும், அரசியலாரும் குறுக்கீடு செய்வதும், கோயில்களின் சொத்துக்கள் சூறையாடப் பட்டும், அருமையான கலை பொக்கிஷங்கள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டும் வருவன தொடர் நிகழ்ச்சிகள். தங்கள் கோயில்களை தாங்களே நிர்வாகம் செய்யும் உரிமையும், அவ்வாறு பல ஆண்டுகளாக உரிமை இழந்ததை வேடிக்கை பார்த்து வந்ததில் தகுதியையும் திறனையும் இன்று பெரும்பாலான தமிழ் இந்துக்கள் இழந்து நிற்கின்றனர்.

இத்தகைய இழிநிலை தொடர்வதற்கு பல காரணங்கள் உள்ளன. இந்துக்களின் அறியாமை, அலட்சியம், அரசியல் கட்சிகளின் இந்து மத விரோதக் கொள்கை, உயர்நீதிமன்றத்தின் செயல்பாடுகள், கோயிலைப் பாதுகாக்க வேண்டிய தக்கார்களும், அறங்காவலர்களும், உழலின் ஊற்றுக் கண்களாக விளங்குதல் போன்றன முக்கிய காரணங்கள். இத்துனை முக்கிய காரணங்களும், அறநிலையத்துறை என்ற பெரும் காரணத்துடன் போட்டியிட்டால் டெப்பாசிட் இழப்பது நிச்சியம்.

இந்த அறநிலையாத்துறை எப்படித் தோன்றியது? எவ்வாறு அஃது அசுரத்தனமாக வளர முடிந்தது ?

இத்துறை எவ்வாறெல்லாம் இந்துக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை வஞ்சிக்கின்றது? இத்துறை மூலம் தமிழக அரசும் அதன் அதிகார, அரசியல் கூட்டங்களும் அடையும் இலாபங்களும், இந்துக்களுக்கு ஏற்படும் இழப்புகளும் எவை? அறக்கட்டளைத்துறை சட்டத்தில் வஞ்சனையாக நுழைக்கப்பட்ட ஷரத்துக்கள் யாவை? ஒரு கோயிலையோ அல்லது அறக்கட்டளையோ இத்துறை தன் வசமாக்கச் செய்யும் மோசடிகளும், தகிடுதத்தங்களும் எவை? உண்மையில் இத்துறைக்கு " வானளாவிய " அதிகாரங்கள் உள்ளனவா? இவற்றையெல்லாம் நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் மிக முக்கியம்.

பலரும் அறியா உண்மைகள்:

ஆம் இவை அனைத்தும் உண்மைகளே !!!

1. அறக்கட்டளைத்துறை விரும்பினால் அஃது எந்தக் கோயிலையும் தன் முழுக்கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வரமுடியும் என்று பலரும் நம்புகிறார்கள். இக்கூற்றில் சிறிதும் உண்மையில்லை. எந்தக் கோயிலையும் தன் இஷ்டப்படி எடுத்துக் கொள்ள அறக்கட்டளைத்துறைக்கு எந்த அதிகாரமும் கிடையாது. சட்டங்களும், உச்சநீதிமன்ற, உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளும் இவ்விஷயத்தை, அதாவது அத்தகைய அதிகாரம் ஏதும் கிடையாது என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக்கூறியுள்ளன,

ஆயினும் இச்சட்டங்களையும், தீர்ப்புகளையும் சிறிதும் மதியாமல் வேண்டுமென்றே - தான் செய்வது சட்ட, நியாய மோசடி என்று

அறிந்துகொண்டே - ஆயிரக்கணக்கான கோயில்களை இத்துறை எடுத்துக் கொண்டு வருவதே இத்துறையின் முதல் மோசடி.

2. கோயில் நிர்வாகத்தை மேம்படுத்துதல், பொது நன்மை அல்லது அரசுக் கொள்கை என்ற காரணங்களுக்காக ஒரு கோயிலின் நிர்வாகத்தை கைப்பற்ற இத்துறைக்கு எந்தச் சட்ட அதிகாரமும் கிடையாது.

கோயில் நிர்வாகிகள் (அறங்காவலர்) பெரும் தவறு செய்திருந்தால் மட்டுமே அவர்கள் அவ்வாறு தவறு இழைத்துள்ளனர் என்பதை தக்க சான்றுகளுடன் நிரூபித்த பின் கோயில் சொத்துக்களின் நிர்வாகத்தை அறக் கட்டளைத் துறை சட்டப்படி எடுத்துக் கொள்ள இயலும். ஒரு “பொதுக் கோயிலின்” (Public Temple) நிர்வாகம் குறித்து செய்யப்படும் விசாரணையில் இத் துறை, அக்கோயில் நிர்வாகம் தங்கள் பக்கம் உள்ள நியாயங்களை எடுத்துரைக்க போதிய வாய்ப்புகள் கண்டிப்பாக அளிக்க வேண்டும்.

(பொதுக் கோயில் (Public Temple) என்று ஒன்றுமே கிடையாது. பொதுக் கோயில்களை நிர்வகிக்க எங்களுக்கு உரிமை இருக்கின்றது என்பது இத் துறையின் வெற்று வாதங்களில் ஒன்று. எல்லாத் தரப்பு இந்துக்களும் வரும் கோயில் - இந்துக்களின் கோயிலே அன்றி பொதுக் கோயில் அன்று.)

(3) அவ்வாறு நேர்மையான விசாரணை செய்த பின்பு அவசியம் இருந்தால் மட்டுமே செயல் அலுவலரை (Executive Officer) ஆணையர் (Commissioner) நியமனம் செய்ய முடியும், ஆணையர் அவ்வாறு நியமனம் செய்யப்படும் செயல் அலுவலருக்கு கோயிலின்

சொத்துக்களை நிர்வகிக்க மட்டுமே அதிகாரங்கள் வழங்க முடியும். கோயிலை நிர்வாகம் செய்ய அதிகாரம் அளிக்க முடியாது. அளிக்கக் கூடாது.

(மீண்டும் கூறுகிறேன் - இது சட்டப்படி உள்ள உரிமையாக மட்டுமே பார்க்கப் பட வேண்டும். நியாயப்படிப் பார்த்தால் - மற்ற மத வழிபாட்டுத் தலங்களில் கை வைக்காத அரசு இந்துக் கோயில்களுக்கு மட்டும் எப்படி வரலாம்?)

(4) மதம், மத நம்பிக்கை, வழிபாடு சம்பந்தப் பட்ட - பூஜை, திருவிழாக்கள், கும்பாபிஷேகம், தொன்மையான கோயில் பழக்க வழக்கங்கள் போன்ற விஷயங்களில் செயல் அலுவலருக்கோ, ஆணையருக்கோ, அறங்காவலர்க்கோ, அரசுக்கோ, அறக்கட்டளைத் துறைக்கோ சுத்தமாக எந்தவித அதிகாரமும் கிடையாது. திருக்கோயில் பழக்க வழக்கங்களை மாற்றவோ நிறுத்தவோ அல்லது புதிய வழக்கங்களை ஏற்படுத்தவோ அதிகாரம் சிறிதும் இல்லை. இதைச் சட்டம் மிகத் தெளிவாக கூறியுள்ளது. இஃதை இந்துக்கள் நன்றாக அறிந்து நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இஃதை இத் துறை மீறி நடந்தால் அதன் அலுவலர் மீது கிரிமினல் வழக்குகள் கூட இந்துக்கள் தொடரலாம்.

(5) செயல் அலுவலரின் நிர்வாக அலுவலகம் திருக்கோயில் உள்ளே இருத்தல் கூடாது,

(6) அறநிலையாத் துறைக்கோ, செயல் அலுவலருக்கோ அர்ச்சனைக் கட்டணம், தரிசனக் கட்டணம் முதலிய கட்டணங்களை தீர்மானிக்க எந்த அதிகாரமும் கிடையாது.

(7) ப்ரஸாதக் கடைகளோ, வேறு கடைகளோ, கோயிலுள் வைத்து நடத்தக் கூடாது. இவற்றை நடத்தவும், ஏலம் போடுவதற்கும் அறக் கட்டளைத் துறைக்கு எந்த அதிகாரமும் உரிமையும் இல்லை. இங்கு விற்கப்படுவன எவையும் பிரசாதங்களே அல்ல. இப்பிரசாதக் கடைகள் அனைத்தும் பெரும் மோசடிகளே.

(8) அறநிலையாத் துறை தக்க காரணங்களுக்காக தன் நிர்வாகத்தின் கீழ் எடுத்துக் கொண்ட கோயில்களையோ அல்லது அறக் கட்டளைகளையோ எப்பொழுதும் தன் வசம் வைத்திருக்க முடியாது. மூன்று ஆண்டுகளில் திருப்பிக் கொடுத்து விட வேண்டும். அதிகபட்சம் ஐந்து ஆண்டுகள் தன் வசம் நிர்வாக சீர்த்திருத்திற்காக வைத்திருக்கலாம்.

(9) கோயில்களை நிர்வாகம் செய்ய அறக்கட்டளைத் துறை கோயில்களின் மொத்த வருமானத்திலிருந்து 12% சதவிகிதம் நிர்வாகக் கட்டணமாகவும், 4% சதவிகிதம் தணிக்கை கட்டணமாகவும் எடுத்துக் கொள்கிறது. நீங்கள் கோயிலுக்கு ரூ.100 நன்கொடை அளித்தால் அரசு கஜானாவிற்கு ரூ.16 கொடுத்திருக்கிறீர்கள் என்று தான் அர்த்தம். இது நீங்கள் அறியாமல் செலுத்தும் வரி. உண்டியல், மற்ற வருமானங்கள் ஒழுங்காகக் கணக்கிடப்படுகின்றனவா என்பதே பெருஞ் சந்தேகம். கணக்குக் காட்டப்பட்டத் தொகையிலும் 16 சதம் அரசு எடுத்துச் சென்று விடும்.

10. அறக்கட்டளைத்துறையின் மூலம் தமிழக அரசு ஆண்டுதோறும் நல்ல லாபம் சம்பாதித்து வருகிறது. இதைத் தவிர தனக்குத் பணம்

தேவைப்படும்போதோ, நிலங்கள் தேவைப்படும்போதோ கோயில் சொத்துகளில்தாம் அரசு முதலில் கை வைக்கிறது. திருப்பூர் மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகம், மற்ற அரசு அலுவலகங்கள், அரசு ஊழியர் குடியிருப்புகள் முதலியன கட்டுவதற்கு கோயில் நிலங்களை தமிழக அரசு இப்போது எடுத்துள்ளது. செய்தித்தாளில் இச் செய்தி எப்படி வெளியிடப்பட்டது தெரியுமா? இவற்றை எல்லாம் காட்டுவதற்கு நிலம் அறக்கட்டளைத் துறையிடம் இருந்து பெறப்பட்டதாம். எவ்வளவு பெரிய பொய். எந்த காலத்தில் இத்துறைக்கு நிலங்கள் சொந்தமாக இருந்தன? பெரியார் சமத்துவபுரத்திற்கு கோயில் நிலங்களை தாரை வார்த்துக் கொடுத்துள்ளது இந்தத் துறை. ஆட்சியாளர்களை திருப்தி செய்யத் தானே இவர்கள் இருக்கிறார்கள். கோயிலையும் அதன் சொத்துக்களையும் பாதுகாப்பதற்காக என்று நீங்கள் எண்ணின்னால் அஃது உங்கள் தவறு.

11. அறங்காவலர் தகுதி குறித்து இந்து அறக்கட்டளைச் சட்டம் எந்த தகுதியையும் குறிப்படவில்லை. அறங்காவலராக அரசினாலும், அறநிலையத்துறையாலும் நியமிக்கப்படும் நபர் நான் ஓர் இந்து என்று சொல்லிக்கொண்டால் போதும். அவர் திவால் ஆகியிருக்கக்கூடாது. மனநிலை சரிஅல்லாதவராக இருக்கக்கூடாது. அவ்வளவுதாம் அவருக்கு வேண்டிய "தகுதிகள்". அவர் ஒரு கிரிமினலாகக்கூட இருக்கலாம். (திருச்சி அருகில் உள்ள ஒரு பெரியக் கோயிலுக்கு சென்ற ஆட்சியில் நியமிக்கப்பட்ட ஓர் அறங்காவலர் நில அபகரிப்புப் புகாரில் கைது செய்யப்பட்டார். பெரிய ரஷி என்று பெயர் பெற்ற இவர் குண்டர் சட்டத்திலும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். இப்பொழுது பெயிலில் வந்துள்ள இவர் திருச்சியில் சமீபத்தில் நடைபெற்ற ஒரு கொலை வழக்கில் விசாரிக்கப்பட்டும் வருகிறார்.)

12. கோயில் அறங்காவலர்கள் பெரும்பாலும் அரசியல் காரணங்களுக்காகவே நியமிக்கப் பெறுகின்றனர். தேர்தல் முடிந்து புதிய ஆட்சி வரும்பொழுது முந்தைய அரசால் நியமனம் செய்யப்பெற்ற அரசு வழக்கறிஞர்கள் இராஜினாமா செய்வது போல கோயில் அறங்காவலரும் கூண்டோடு இராஜினாமா செய்கின்றனர்.

13. இந்து சமய அறக்கட்டளைத்துறைச் சட்டம் 1959ல் (Hindu Religious and Charitable Endowments act, 1959) உள்ள பல பிரிவுகள் - இவை முக்கியமானப் பிரிவுகள் - அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்திற்கும், உச்சநீதிமன்ற, உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்களுக்கு விரோதமானவை. இவை உடனடியாக இந்து சமய அறக்கட்டளைச் சட்டத்திலிருந்து நீக்கப்படவேண்டியவை.

14. தமிழ்நாட்டில் பல திருமடங்களும் ஆதீனங்களும் உள்ளன. இவை பல நூற்றாண்டுகளாகச் சமயப்பணியும், தமிழ்ப்பணியும் செய்து வருகின்றன. மேலும் இவை, தங்களுக்குச் சொந்தமான கோயில்களையும், பாடசாலைகளையும், அறக்கட்டளைகளையும் பராமரித்தும், நிர்வகித்தும் வருகின்றன. இத்திருமடங்களுக்குச் சீடர்கள் உலகெங்கும் உள்ளனர். இத்திருமடங்களை நிர்வாகம் செய்யவோ, அதிகாரம் செய்யவோ, மேற்பார்வை செய்யவோ எந்தவித அதிகாரமும் இத்துறைக்குச் சுத்தமாக கிடையாது.

15. திருமடங்களின் திருகோயில்களையோ அல்லது அறக்கட்டளைகளையோ இத்துறை நிர்வகிக்க முடியாது. அக்கோயில்கள், அறக்கட்டளைகள் ஆகியவற்றின் வருவாயிலிருந்து நிர்வாகக் கட்டணம் பெறக்கூடாது.

16. கோயில்களின் வருவாயிலிருந்து 16% கட்டணமாக எடுத்துக் கொள்ளும் இந்த அறம் அற்ற துறை பல கோயில்களில் வருவாயில் 40% சம்பளத் தொகையாக செலவழிக்கிறது. கோயிலின் முக்கிய நோக்கமாகிய வழிபாட்டிற்கு, பல பெரிய கோயில்கள் தம் வருவாயிலிருந்து ஒரு சதவிகிதம் கூட செலவழிப்பதில்லை.

17. திருக்கோயில்களுக்கும் அறக்கட்டளைகளுக்கும் சொந்தமாக 4.75 லட்சம் ஏக்கருக்கு மேல் விவசாய நிலங்கள் உள்ளன. 22,600 கட்டிடங்கள், 33,627 மனைகள் உள்ளன. இவற்றிலிருந்து கோயில்களுக்கும், அறக்கட்டளைகளுக்கும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட மிகக் குறைவான வருமானம் கூட 20 -30 வருடங்களாக வரவில்லை. இது குறித்து அறம்அற்ற துறையினால் எந்த வித உண்மையான பயன் தரும் நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படவில்லை. இன்றைய சந்தை மதிப்பில் சர்வ சாதாரணமாக ரூபாய் 5000 கோடி ஆண்டு வருமானம் கிடைக்க வேண்டிய இந்த சொத்துக்கள் இருந்து 65 கோடி ரூபாய் வருமானம் என்று சிறிதும் கூச்சமின்றி இந்த அறம் நிலைக்காத துறை கூறுகின்றது. குறைந்த பட்சம் இவர்கள் ரூபாய் 5000 கோடி வருட இழப்புக்கு காரணம் என்பது இதில் இருந்து தெரிகிறது. ஆண்டுதோறும் இத்தகைய பெருங் கடமை தவறுவதல் கிரிமினல் குற்றமும் ஆகும்.

18. திருக்கோயில்கள் பெயரில், திருக்கோயில்கள் நிதியிலிருந்து பல ஆடம்பர கார்கள் வாங்கியுள்ளது இவ்வறக்கட்டளைத் துறை. இவ் வாகனங்கள் பெரும்பாலும் இவ்வரசுத் துறை வாகனங்களாகப் பயன்படுகின்றன. பல வாகனங்கள் மந்திரிகள் உபயோகத்திற்கும், விஜயிக்கள் உபயோகத்திற்கும், அறம் அற்ற துறையின் ஊழல்

அதிகாரிகளுக்கும், தேர்தல் பணிகள் போன்ற கோயிலுக்குச் சிறிதும் சம்பந்தம் இல்லாத மற்ற பணிகளுக்கும் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன.

பொள்ளாச்சி மாசாணி அம்மன் கோயில் நிதியிலிருந்து ரூ. 11 லட்சம் மேல் செலவழித்து வாங்கப்பட்ட இன்னோவா சொகுசுக் காரை அறக்கட்டளைத் துறையின் அரசுச் செயலாளரும், மயிலைக் கபாலி கோயிலிருந்து ஒரு ப்ரத்யேக வாகனம் அறக்கட்டளைத் துறை ஆணையரும் உபயோகித்து வந்துள்ளனர்.

இவை எல்லாமே கேட்போருக்கு வியப்பும் அதிர்ச்சியும் உண்டாக்குவன. இவை எல்லாம் கடந்த 40, 50 ஆண்டுகளாக சர்வ சாதாரணமாக இந்த அறம் நிலயாத துறை செய்து வருகிறது. இவ்வரம்பு மீறிய செயல்களை எவ்வாறு இத்துறையால் செய்ய முடிகிறது? இவற்றை யெல்லாம் ஏன் ஒருவரும் தடுக்க முயலவில்லை என்ற கேள்வியும் எழும். பொதுவாக இத்துறை செய்கின்ற அக்கிரமங்கள் பெரும்பாலும் வெளியே தெரிவதில்லை. இத்துறை ஆண்டுதோறும் வெளியிடும் ஆண்டறிக்கைகள், மான்யக் கோரிக்கை விவரங்கள் எல்லாமே பூச்சு வேலை மிக அதிகமாக செய்யப்பட்ட மோசடி கணக்குகளே.

இத்துறை செய்துள்ள, செய்து வரும் பல மோசடிகளைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்வோம்.

இந்து சமய அறக்கட்டளை சட்டத்தின் வரலாறு:

பொது வருடம் 1820 என்ற கால கட்டத்தில் அன்றைய மதராஸ் மாகாணத்தை ஆட்சி செய்து வந்த கிழக்கு இந்திய கம்பெனியின் (East India Company - பிரிட்டிஷ் அரசின்) - வருவாய் துறையின் (Revenue Board) கீழ் கோயில் நிர்வாகமும் இஸ்லாமிய அறக்

கட்டளை நிர்வாகமும் மேற்பார்வை என்ற அளவில் நடைபெற்று வந்தன . இவை குறித்து பின்னாளில் (1868) தென் ஆற்காடு மாவட்ட (கடலூர்) ஆட்சியராக இருந்த கார்ஸ்டின் (G.H.Garstin) என்பார் தரும் விவரங்கள் :

கோயில்கள் மூன்று விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டன- சில்லரைக் கோயில்கள் , மத்திம (நடுத்தர) கோயில்கள், தஸ்திக் கோயில்கள்.

ஒரு கிராமத்திலோ, நகரத்திலோ, உள்ள சின்னஞ்சிறு கோயில்கள் சில்லரைக் கோயில்கள். இவை பெரும்பாலும் கிராமதேவதைகள் உள்ளிட்ட சிறு தெய்வக்கோயில்களாகும். இவற்றில் பூசரிகள் பூசை செய்து வந்தனர். சொத்துக்கள் எவையும் இல்லா இக் கோயில்களை கிராமப் பொது மக்களே பணமும் பொருளும் கொடுத்து பராமரித்து வந்தனர். இக் கோயில் மீது அரசு எந்த வித நிர்வாகமோ அல்லது மேற்பார்வையோ எந்தக் காலத்திலும் செலுத்தவில்லை.

கிராமக் கோயில்கள் அல்லாமல் ஓரளவு பெரிய கோயில்கள் - குறிப்பாக - சிவ, விஷ்ணு ஆலயங்கள் மத்திம கோயில்களாகும். இவற்றில் அந்தணர் பூசை செய்து வந்தனர். இவற்றிற்கும் சொத்துக்கள் அரிதாகவே இருந்து வந்தன. ஊர் மக்கள் தொகுத்தளிக்கும் பணத்தைக் கொண்டே இக் கோயில் பராமரிப்பும், வருடத்திருவிழாக்களும், பணியாளர், இசைவாணர் சம்பளமும் நிறைவேற்றப்பட்டன. இந்தக்கோயில்களும் கிராமக் கோயில்களைப் போல் அரசு நிர்வாகத்தில் இல்லை. பெயரளவில் தாசில்தாரின் தணிக்கை மேற்பார்வை மாத்திரம் இருந்து வந்தது. கோயில் நிர்வாகம் தர்மகர்த்தாக்களே செய்து வந்தனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் பரம்பரை தர்மகர்த்தாக்களே.

தஸ்தீக் கோயில்கள் என்றழைக்கப்பட்ட பெரிய கோயில் தேவஸ்தானங்களே பிரிட்டிஷ் அரசின் கிழக்கு இந்திய கம்பெனி மேற்பார்வையில் இருந்து வந்தன. 1806'ம் வருடம் ராவன்ஷா (RAVENSHAW) என்ற மாவட்ட கலெக்டர் பல நிர்வாக சீர்த்திருத்தங்கள் செய்தார். நவாப் காலத்தில் கோயில் வருமானமாகத் தீர்மானிக்கப்பட்ட தொகையை விடச் சிறிது அதிகமாக கோயில்களுக்கு 25,500 பணம் என்ற தொகையினை வருட ஆரம்பத்தில் முன்பே கொடுத்த விட ஒப்புதல் பெற்றார். கோயில் நிலங்கள் பல இடங்களில் பலர் கையில் இருந்தன. இவற்றில் இருந்து குத்தகை, மான்யம், வரி முதலியன பெறுவது கோயில் நிர்வாகிகளுக்கு மிகுந்த கஷ்டத்தையும் நஷ்டத்தையும் கொடுத்து வந்தன. அரசே குத்தகை வசூலிப்பதும், அப்பணத்தை வருட முதலிலேயே, வசூல் செய்வதற்கு முன்பே கோயில்களுக்கு "தஸ்தீக்காக" அளிப்பதும் கோயில் நிர்வாகத்திற்கு மிகப் பெரிய வரப் பிரசாதமாக அமைந்தன. தொலை நோக்கு கொண்ட இந்த அற்புத ஆட்சியர் ஒரு நிபந்தனையும் விதித்தார். இவ்வாறு முன்பே அளிக்கப்படும் தொகையில் பாதியை கோயில் புணரமைப்புக்காகச் செலவு செய்ய வேண்டும் என்பதே அந்நிபந்தனை.

மொகலாயர் முதல் திப்பு சுல்தான் வரை செய்தப் படையெடுப்புகளாலும் பறங்கியர் சண்டைகள் காரணமாகவும், பாதிக்கப்பட்ட கோயில்கள் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றன. கோயிலைச் சார்ந்து வாழ்ந்தவர் வாழ்வு மீண்டும் மலர்ந்தது. எப்படிப்பட்ட நிர்வாக உதவி இஃது? ஓர் அந்நிய நாட்டைச் சேர்ந்த, வேற்று மதத்தைச் சேர்ந்த, மன்னர் ஆட்சிப் பிரதிநிதி செய்த ஒப்பற்ற நிர்வாகத்திற்கும் இன்று மதச்சார்பற்ற, ஜனநாயக, மக்கள் ஆட்சி என்று சொல்லிக்கொள்ளும் அரசின் சீர் கெட்ட நிர்வாகத்திற்கும் எவ்வளவு வித்யாசம்?

மத மாற்றம் செய்ய வந்த கூட்டத்திற்கு இது பொறுக்குமா? பிரிட்டிஷ் அரசு இந்துக்கோயில்களை புணரமைத்து அவற்றை நன்கு பராமரித்து வருகிறது என்று அவர்கள் மேற்கத்திய நாடுகளில் இருந்த தங்கள் 'எசுமானர்களுக்கு' தாக்கீது அனுப்பினர். இக் "குற்றச்சாட்டு" இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தில் எதிரொலித்தது.

இதனால் 1841" ம் வருடம் கிழக்கிந்திய கம்பெனி அரசங்கத்தார் (Court of Directors) ரெவென்யூ அதிகாரிகளை கோயில் நிர்வாகத்திலிருந்து வெளியேற உத்திரவிட்டது.

இவையெல்லாம் கலெக்டர் கார்ஸ்டின் தொகுத்து அளித்துள்ள "மானுவல் ஆப் சவுத் ஆர்காட் (Manual of South Arcot District) என்ற மாவட்ட ஆட்சிப் புத்தகத்தில் (1878'ம் வருடம்) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆயினும் கோயில்கள் நன்றாக இருந்தால் தான் ஊர் மக்கள் நன்றாக இருப்பார்கள் என்று உணர்ந்த ரெவென்யூ அதிகாரிகள் உடனடியாக கோயில்களை விட்டு வெளியேறவில்லை. பல முக்கிய கோயில்களை, அவற்றின் நன்மை கருதி, அக்கால கட்டத்தில் திருமடங்கள் (ஆதீனங்கள்) வசம் அவர்கள் ஒப்புவித்தனர்.

திருமடங்கள் இதற்கு முன்பாகவே பல கோயில்களைச் சிறப்பாகப் பராமரித்து வந்தன. பிரிட்டிஷ் அரசு மேலும் பல கோயில்களைத் தர முன் வந்த போது திருமடங்கள் "முச்சலிக்கா" என்ற ஒப்பந்தம் வழியாக அக் கோயில்களைத் திருமடங்களின் நிரந்தரச் சொத்துக்களாகப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

இவ்வாறு பல முக்கிய கோயில்கள் இத்திருமடங்களின் சொந்தக் கோயில்கள் ஆயின. வைத்தீஸ்வரன் கோயில், திருக்கடவூர், சீர்காழி,

முதலிய கோயில்கள் தருமபுர ஆதினத்திற்கும், ஆவுடையார் கோயில், திருவிடைமருதூர் முதலிய கோயில்கள் திருவாவடுதுறை ஆதினத்திற்கும், திருக்கஞ்சனூர், திருப்புறம்பியம் முதலிய கோயில்கள் மதுரை ஆதினத்திற்கும் வந்தன. இவ்வாறே சில வைணவக் கோயில்களும் வைணவ மடங்களின் கோயில்களாக ஆயின.

1866-67 ம் வருடங்கள் வரை " தஸ்தீக் " தொகையை அளித்து வந்த பிரிட்டிஷ் அரசு அதன் பிறகு எல்லாக் கோயில்களையும் அறங்காவலரிடம் ஒப்பிவித்து கோயில் நிர்வாகத்திலிருந்து முழுமையாக வெளியேறியது.

இஸ்லாமிய அறக்கட்டளைகளும் அரசு மேற்பார்வையிலிருந்து விடுபட்டன. கிருஸ்துவ சமய நிலையங்களையோ, அறக்கட்டளைகளையோ பிரிட்டிஷ் அரசும் சரி, சுதந்திர இந்தியாவின் மத்திய, மாநில அரசுகளும் சரி, எந்த காலத்திலும் நிர்வாக செய்ய முன் வரவில்லை என்பதை நாம் நன்றாக நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

(அ)நீதிக் கட்சி:

1925'ம் வருடம் மதராஸ் மாகாணத்தில் ஆட்சி செய்து வந்த நீதிக்கட்சியினர் (Justice Party) இந்து சமய கோயில்களையும் அறக்கட்டளைகளையும் குறி வைத்து மதராஸ் சமய அறக்கட்டளை சட்டம் என்ற சட்டத்தை இயற்றியது. இந்த ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் இந்து மதத்திற்கு - குறிப்பாக வேத, ஆகம சாஸ்திரங்களுக்கும் சமுஸ்கிருத மொழிக்கும் விரோதமானவர்கள் பலர் இருந்தனர். 1946'ம் வருடத்திற்குள் அச்சட்டம் 10 மாற்றங்களைப் பெற்றது. ஒவ்வொரு மாற்றத்தின் மூலமும் மாகாண அரசு கோயில்கள் மீதான தன் இரும்புப் பிடியை மேலும் இறுக்கியது. இந்து சமய அறக்கட்டளை வாரியம் என்ற

அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டு அஃது அறக்கட்டளைகள் மட்டும் அல்லாமல் கோயில்களையும் நிர்வகிக்கத் தொடங்கியது.

சுதந்திர இந்தியா:

1947 ம் வருடம் இந்தியா சுதந்திர நாடாக உருப்பெற்றது. அதைத் தொடர்ந்து புதிய அரசியல் சாசனச் சட்டம் 1950'ம் வருடம் நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்திய மக்கள் இதுவரை பெற்றிராத பல அடிப்படை உரிமைகளை அச்சாசனம் இந்திய மக்களுக்கு உறுதி செய்தது.

அரசியல் சாசனச் சட்டப்பிரிவு (Article) 25'ன் மூலம் இந்தியர்களுக்கு மத சம்பந்தப்பட்ட பொது உரிமைகளும் (தனி நபர் உரிமை), அரசியல் சாசனச் சட்டப்பிரிவு 26'ன் மூலம் தனிமதச் சமூகங்களுக்கும் (Religious Denominations), அதன் உட்பிரிவுகளுக்கும் விசேட மத உரிமைகளும் வழங்கப்பட்டன.

அரசியல் சட்டம் ஷரத்து (article) 26, முதலில் தனி மதச் சமூகங்களுக்குப் பொருந்தும் என்று வடிவமைக்கப்பட்டது. அவ்விசேட உரிமைகள் மதச் சமூக உட்பிரிவுகளுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று காஞ்சி பரமாச்சார்யார் கூறிய அறிவுரையை அம்பேத்கர் போன்ற சட்ட மேதைகள் ஏற்றுக் கொண்டனர். அரசியல் சட்டம் ஷரத்து 26 தனி மதச்சமூகங்களுக்கு (Religious Denominations) மாத்திரம் அல்லாது தனி மதச் சமூக உட்பிரிவுகளுக்கும் (Sections of Religious Denominations) பொருந்துமாறு மாற்றி வடிவமைக்கப் பெற்றது.

மொழிவாரி சிறுபான்மையருக்கும், மதவாரி சிறுபான்மையருக்கும், அவர்களுடைய கல்வி, கல்வி நிறுவனங்கள் விஷயமாக மட்டுமே அரசியல் சாசனத்தில் சில தனிச்சலுகைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவர்களுடைய வழிபாட்டுத் தலங்களுக்கோ அல்லது சமய அறக் கட்டளைகளுக்கோ

எவ்வித தனிச் சலுகையும் இந்திய அரசியல் சட்டம் வழங்கவில்லை. மைனாரிட்டி உரிமை என்பது கல்வி நிலையங்கள் சம்பந்தப்பட்ட உரிமை அன்றி வேறு எதுவும் கிடையாது. இந்த உண்மையை பலரும் அறிய மாட்டார்கள். மீண்டும் சொல்கிறேன். மைனாரிட்டி மக்களுக்கு என்று தனிப்பட்ட அல்லது சிறப்பு மத உரிமைகள் எதுவும் சட்டப்படி கிடையாது.

மாநில அரசுகளும், மத்திய அரசும் இயற்றும் சட்டங்கள் அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்திற்கு உட்பட்டே இயற்றப்பட வேண்டும் என்பதை நாம் அறிவோம்.

அறம் நிலையாத் துறையின் தோற்றம்:

1951 ம் வருடம் அன்றைய மதராஸ் அரசு இந்து சமய அறக் கட்டளைகள் சட்டம் என்ற புதிய சட்டத்தை கொண்டுவந்தது. இச்சட்டம் மூலம் சமய அறக் கட்டளைகள் வாரியம் என்ற அமைப்பு கைவிடப் பட்டு அதற்குப் பதிலாக இந்து சமய அறக்கட்டளைகள் துறை என்ற அரசுத் துறை உருவாக்கப் பெற்றது.

இச் சட்டத்தில் நிர்வாக குறுக்கீடுகள் மட்டுமல்லாமல் சமயக் குறுக்கீடுகள் செய்யவும் வழிவகைகள் செய்யப்பட்டன.

அப்பொழுது ஜனாதிபதியாக இருந்த திரு.இராஜேந்திரப் பிரசாத் இச் சட்டம் குறித்து மத்திய அரசுக்கு இவ்வாறு எழுதினார். "மதராஸ் மாகாணத்திலிருந்து சிலர் என்னைச் சந்தித்தனர். புதிதாக இயற்றப்படும் இந்து சமய அறக் கட்டளைகள் சட்டம் 1951 குறித்த தங்கள் கவலையைத் தெரிவித்தினர். இந்தச் சட்டம் மூலமாக மதராஸ் அரசு

இந்து சமய நிலையங்களில் குறிக்கிடவும், முழுக் கட்டுப்பாடு செலுத்தவும் மிக அதிக அளவில் அதிகாரத்தை மேற் கொண்டுள்ளது. இச் சட்டம் வரும் முன்பே அரசு அதிகாரிகளின் குறுக்கீடுகள் அதிகமாக இருந்தன. உதாரணத்திற்கு அறக்கட்டளை வாரிய அதிகாரிகள் மடாதிபதிகளுக்கு எழுதிய கடிதங்களில் "உங்கள் கோயில் குளங்களில் நீங்கள் மீன்களை வளர்த்து அவற்றை ஏலம் விட்டு வருமானத்தைப் பெருக்க வேண்டும் என உத்தரவிடுகிறோம்" என்று அவர்கள் மத நம்பிக்கைகளை அவமதிக்கும் வண்ணம் எழுதியுள்ளனர். இச் சட்டம் நிலைமையை மேலும் மோசம் ஆக்கும் என்று தென் இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்கள் கவலை தெரிவிக்கிறார்கள்".

இருப்பினும் இச் சட்டம் நிறைவேறியது. மதச்சார்பற்றதாக இருக்க வேண்டிய அரசு இந்து மதத்திற்காக ஒரு தனித் துறையை உருவாக்கியது.

1951 ம் வருட சட்டமும் சென்னை உயர் நீதி மன்றமும்:

1951 ம் வருட சட்டம் அமுலில் வருவதற்குச் சற்று முன்பாகவே இன்றைய ஆந்திர, கேரளா, கர்நாடக மாநிலங்களின் பல பகுதிகளை உள்ளடக்கிய சென்னை மாகாணத்தின் சமயக் கட்டளைகள் வாரியம் (Religious Endowments Board) நான்கு கோயில்களை எடுத்துக் கொள்ள பழைய சட்டப் பிரிவுகளில் கீழ் உத்தரவிட்டிருந்தது. அக்கோயில்களாவன: குருவாயூர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கோயில், உடுப்பி ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கோயில், மங்களூர் அருகில் உள்ள முல்கிபேட்டை ஸ்ரீ வெங்கட ரமணர் கோயில், சிதம்பரம் ஸ்ரீ சபாநாயகர் (ஸ்ரீ நடராஜர்) கோயில்.

கேரளாவில் தோன்றிய கடுமையான எதிர்ப்பின் காரணமாக குருவாயூர் கோயிலுக்கு செயல் அலுவலர் நியமனம் எடுத்த எடுப்பிலேயே அரசால் கைவிடப்பட்டது.

உடுப்பி, முல்கிபேட்டை, சிதம்பரம் கோயில்கள் அரசை எதிர்த்து சென்னை உயர் நீதி மன்றத்தில் வழக்குகள் தொடர்ந்தன. அக் காலக் கட்டத்தில் சென்னை உயர் நீதி மன்றத்தில் தலை சிறந்த நீதிபதிகள் நீதி அரசர்களாக விளங்கினர். சென்னை உயர் நீதி மன்றத் தீர்ப்புகள் இந்தியாவின் இதர நீதிமன்றங்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக விளங்கிய காலம் அது. தலை சிறந்த நேர்மையாளர்களும், மிகச் சிறந்த சட்ட மேதைகளான நீதிபதிகள் திரு. சத்தியநாராயணராவ், திரு.ராஜகோபாலன் இருந்த "பெஞ்ச்" முன்பாக இவ் வழக்குகள் வந்தன.

உடுப்பி கோயில் சார்பாக வீரூர் மடத்தின் தலைவர் - ஸ்ரீ ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்தர தீர்த்த சுவாமிகளும், சபாநாயகர் கோயில் சார்பாக பொது தீக்ஷதர்களின் செயலரும் வழக்குகள் தொடர்ந்திருந்தனர். இவ்விரு கோயில்களுக்கும் சேர்த்து, இரு பிரிவுகளாக ஒரு நீண்ட தீர்ப்பும், ஸ்ரீ வெங்கடரமணா கோயிலுக்காக ஒரு தீர்ப்பும் வழங்கப்பட்டன.

அப்பொழுதுதான் அரசியல் சட்டம் புதிதாக வந்திருந்தது. மத உரிமைகள், சமூக உரிமைகள், தனி மனித உரிமைகள் ஆகியன எல்லாம் இந்தியர்களுக்கு அப்பொழுது தாம் புதிதாக கிடைத்திருந்தன. இவ்வழக்குகள் விசாரணை இவ்வுரிமைகள் குறித்தும் குற்றச்சாட்டுகள் குறித்தும் விரிவாக நடைப் பெற்றன (Constitutional Grounds and Merits).

சட்ட மேதைகள் நம்பியார், அல்லாடி கிருஷ்ணசுவாமி ஐயர் போன்றோர் கோயில்களுக்காக வாதாடினர். (இன்று உச்ச நீதி மன்றத்தில் மிகச்சிறந்த சட்ட மேதையாக விளங்கும் திரு.K.K.வேணுகோபால் அவர்களின் தந்தையே திரு. நம்பியார் அவர்கள்)

13-12-1951 அன்று கற்றறிந்த நீதிபதிகள் மிகச் சிறந்த தீர்ப்பினை அளித்தனர். மதம் என்றால் என்ன, மத உரிமைகள் யாவை, தனி மதச் சமூகம் என்பது என்ன, மடாதிபதிகளின் விசேட உரிமைகளும் பொறுப்புகளும் யாவை என்பனவற்றை எல்லாம் மிகச் சிறப்பாக அலசி, ஆராய்ந்து அந்தத் தீர்ப்பில் எடுத்துரைத்திருந்தனர் நீதிபதிகள். இவர்களுடைய இச் செயலை பிற்காலத்தில் உச்ச நீதிமன்றம் பாராட்டியுள்ளது.

1951ம் வருடத்தீர்ப்புகள்:

1951ம் வருடம் பிறப்பிக்கப்பட்ட இந்து சமய அறக்கட்டளைகள் சட்டத்தில் பல பிரிவுகள் அரசியல் சாசனத்திற்கும், அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் விரோதமானவை என்று சென்னை உயர் நீதி மன்றம் தீர்ப்பளித்து அவற்றை ரத்து செய்தது. மூன்று கோயில்களுக்கும் செயல் அலுவலர் நியமனம் செய்ய எந்த முகாந்திரமும் இல்லை என்றும், அவை வக்கிரமான செயல்கள் என்றும் கூறி அந்நியமனங்களை ரத்து செய்தது. இந்து சமய அறக்கட்டளைத் துறையும், சென்னை மாகாண அரசும் இத் தீர்ப்பினால் ஆட்டம் கண்டன. சிறிதும் கூச்சம் இன்றி பொய் வழக்குகள் புனைந்து கோயில்களை கைப்பற்ற முயன்ற செயல் முதலுக்கே மோசமாக முடிந்தது.

மேல் முறையீடு செய்யாமல் இருக்குமா அறம்அற்ற துறை?

உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல் முறையீடுகள்:

அந்நாட்களில் உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளை எதிர்த்து உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல் முறையீடு செய்ய உயர் நீதிமன்றத்தில் அனுமதி பெற வேண்டும். புதிதாக நடைமுறைக்கு வந்த அரசியல் சாசன விஷயங்கள் நிறைந்த அவ் வழக்குகளுக்கு அக்காரணத்தினால் மேல் முறையீடு செய்ய எளிதாக அனுமதி கிடைத்தது.

உடுப்பி கிருஷ்ணர் கோயில் விஷயமாக (சிவில் அப்பீல்) CA 38 /1953 என்ற மேல் முறையீடும், சிதம்பரம் சபாநாயகர் கோயில் விஷயமாக CA39/1953 என்ற மேல் முறையீடும், முல்கிபேட்டை வெங்கடரமணா கோயிலுக்காக CA15/ 53 என்ற மேல் முறையீடும், அன்றைய மதராஸ் அரசு செய்தது.

இவற்றுள் சிதம்பரம் கோயில் , முல்கிபேட்டை கோயில் சம்பந்தப்பட்ட மேல் முறையீடுகள் ஐந்து நீதிபதிகள் கொண்ட சிறப்பு அரசியல் சாசன உச்ச நீதிமன்ற அமர்வு (பெஞ்ச்) விசாரித்தது. உடுப்பி கோயில் விஷயமாக செய்யப்பட்ட ஷீரூர் மடம் வழக்கை ஏழு நீதிபதிகள் கொண்ட விசேட அரசியல் சாசன பெஞ்ச் உச்ச நீதிமன்றத்தில் விசாரித்தது.

அக் காலகட்டத்தில் இருந்த அரசு வழக்கறிஞர்கள் அரசு பக்கம் மாத்திரம் பேசாமல் நியாயத்தையும், சட்டத்தையும் சீர் தூக்கி பார்க்கும் சீலர்களாக விளங்கினர். அரசு செய்யும் அக்கிரமங்களுக்கெல்லாம் விழுந்து அடித்துக் கொண்டு "வக்காலத்து" வாங்க மாட்டார்கள்.

1954 ம் வருடம் பிப்ரவரி மரதம் 9'ம் நரள் ஸ்ரீ சபாநாயகர் கோயில் குறித்து மதராஸ் அரசு தான் வெளியிட்ட அரசு ஆணையை ரத்து

செய்வதாக உச்ச நீதிமன்றத்தில் வாக்குறுதி அளித்தது. வாக்குறுதியை பதிவு செய்து உச்ச நீதிமன்றம் சிதம்பரம் பொது தீக்ஷதர்களுக்கு எதிராக அரசு தொடுத்த மேல் முறையீட்டினை டிஸ்மிஸ் செய்தது. உச்ச நீதி மன்றத்தின் இத் தீர்ப்பால், சென்னை உயர்நீதி மன்றம் 1951 ம் வருடம் ஸ்ரீ சபாநாயகர் கோயில் வழக்கில் கொடுத்தத் தீர்ப்பு மாற்ற முடியாத இறுதித் தீர்ப்பானது.

இவ்வாறே முல்கிபேட்டை கோயில் குறித்த மேல் முறையீடும் உச்ச நீதிமன்ற சிறப்பு பெஞ்சினால் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

ஷீரூர் மடம் வழக்கை மாத்திரம் மதராஸ் அரசு வாதம் செய்ய முனைந்தது. அதிலும் அரசியல் சாசன விஷயங்களை மாத்திரம் வாதிடப்போவதாக அரசு வழக்கறிஞர் நீதிமன்றத்தில் தெரிவித்தார்.

இம்முன்று கோயில்களையும் மோசமாக நிர்வாகம் செய்த காரணத்தால்தான் அரசு எடுத்துக் கொள்வதாக ஆணை பிறப்பித்தது என்று உயர் நீதி மன்றத்தில் வாதிட்ட அரசும், அறக்கட்டளைத்துறையும் உச்ச நீதிமன்றத்தில் அக்குற்றச்சாட்டுக்களை சுத்தமாகத் தவிர்த்து விட்டன. அறக்கட்டளைத் துறை சுமத்தியக் குற்றச்சாட்டுகள் யாவும் பொய்யானவை என்று இதனால் தெளிவாயின.

1954 ம் வருடம் ஷீரூர் மடம் வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஏழு நீதிபதிகள் கொண்ட சிறப்பு பெஞ்ச் அளித்த தீர்ப்பே இன்று உச்ச நீதி மன்றமும், உயர் நீதிமன்றங்களும், மத்திய மாநில அரசுகளும், மத உரிமைகள் குறித்தும், கோயில் நிர்வாகம் குறித்தும் பின்பற்ற வேண்டியத் தீர்ப்பு.

உச்ச நீதி மன்றம் வீரூர் மடம் வழக்கில் அளித்த தீர்ப்பின் சாரம்:

(அ) 1951 ம் வருட அறக்கட்டளை சட்டத்தின் பல பிரிவுகளை உயர் நீதி மன்றம் ரத்து செய்திருந்தது. அப் பிரிவுகள் பலவற்றை ரத்து செய்தது சரியே என்று உச்ச நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது. சில பிரிவுகள் ரத்து செய்யப்பட வேண்டியன அல்ல என்று உச்ச நீதிமன்றம் தன் தீர்ப்பில் கூறியது.

(ஆ) அரசு ஒரு சமய நிறுவனத்தை சட்டம் மூலம் முறைப்படுத்தலாம் ஆனால் அதைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க முடியாது. ஒரு மதச் சமூகத்தின் சமய நிலையத்தையோ அல்லது அறக்கட்டளையோ நிர்வாகம் செய்வது அரசியல் சாசன ஷரத்து 26'ன் படி அச்சமயச் சமூகத்தின் அடிப்படை உரிமையாகும். அச்சமூகத்திடமிருந்து நிர்வாகத்தைக் கைப்பற்றி ஓர் அரசு அதிகாரியிடம் கொடுப்பது அவ்வுடிப்படை உரிமைக்கு விரோதமான செயல். இச்செயலை அனுமதிக்க முடியாது. இஃதே அத்தீர்ப்பின் சாரம்.)

இ) 1951 ம் வருட சட்டத்தில், ஓர் இந்து சமய நிறுவனத்திற்கு செயல் அலுவலரை நியமிக்க மூன்று சட்டப் பிரிவுகள் இருந்தன. இவை மூன்றையும் ரத்து செய்திருந்தது. சென்னை உயர் நீதிமன்றம். அவற்றுள் இரண்டை மட்டுமே உச்ச நீதிமன்றம் ரத்து செய்தது.

58(3)(b) என்ற பிரிவை அனுமதித்த உச்ச நீதிமன்றம் இப்பிரிவின் மூலம் நியமனம் செய்யப்படும் செயல் அலுவலர் அறங்காவலரின் பணியாளர் என்ற அளவில் தான் செயல்படமுடியும் என்பதாலும், அந்த நியமனங்கள் குறித்து அறங்காவலருக்கு மேல் முறையீடுகள் செய்ய வாய்ப்புகள் உள்ளன என்பதாலும் இப்பிரிவை ரத்து செய்ய வேண்டியதில்லை எனக் கூறியது.

செயல் அலுவலர் நியமனம் குறித்த மற்ற எதேச்சதிகாரமான பிரிவுகள் 56ம், 63 முதல் 69 வரையிலான பிரிவுகளும், உச்ச நீதி மன்றத்தால் குப்பை கூடையில் தூக்கி எறியப்பட்டன.

1959'ம் வருட அறக்கட்டளைச் சட்டம் என்னும் பெரும் மோசடி:

ஷீரூர் மட வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பினால் 1951'ம் வருட அறக்கட்டளை சட்டத்தின் பல முக்கியப் பிரிவுகள் அடிபட்டு போயின.

வேறு வழியின்றி 1954'ம் வருடம் அன்றைய மதராஸ் அரசு இச்சட்டத்தில் சில திருத்தங்கள் கொண்டு வந்தது. ஆயினும் இத்திருத்தங்கள் மூலம் சிற்சில ஏமாற்று வேலைகள் செய்தது. இவ் ஏமாற்று வேலைகளில் திருப்தி அடையாத அரசு 1959'ம் வருடம் பல பெரும் மோசடிகளைச் செய்து மதராஸ் இந்து அற கட்டளைகள் சட்டம், 1959 என்ற புதிய சட்டம் இயற்றியது. தொடர்ந்து அச் சட்டத்தில் பல புதிய மோசடிகளைத் திருத்தங்களாகவும், புதுப் பிரிவுகளாகவும் இன்றளவும் சேர்க்கின்றது.

இந்து சமயக் கோயில்களையும், அறக்கட்டளைகளையும் கைப்பற்றி அதில் செய்து வரும் ஊழல்களையும், செய்யத் தவறிய நிர்வாகக் கடமைகளையும் எவரும் தட்டிக் கேட்க முடியாதபடி தமிழக அரசு 1959'ம் வருட சட்டத்தில் செய்த மோசடிகளில் முக்கியமானவை இவை:

மோசடி 1:

உச்ச நீதி மன்றத்தால் ரத்து செய்யப்பட்ட பிரிவுகளில் முக்கியமானவை செயல் அலுவலரை நியமனம் செய்ய அதிகாரம் அளித்த பிரிவுகள்.

மிக மோசமான சட்டப் பிரிவு என்று கூறி பிரிவு 56 உயர் நீதி மன்றத்தால் ரத்து செய்யப்பட்டது சரியே என்று உச்ச நீதி மன்றம் தன் தீர்ப்பில் ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்தது. அது போன்றே, 63 விருந்து 69 வரையிலான 7 சட்டப் பிரிவுகள் ரத்து செய்யப்பட வேண்டியவையே. இவற்றை காப்பாற்ற மதராஸ் அட்வகேட் ஜெனரலும் மறுத்து விட்டார் என்பதை உச்ச நீதி மன்றம் பதிவு செய்தது.

உச்ச நீதி மன்றத்தால் தூக்கி எறியப்பட்ட இப் பிரிவுகள் அரசியல் சட்டம் வழங்கிய அடிப்படை உரிமைகளுக்கு விரோதமானவை, மாநில அரசின் அதிகார வரம்பிற்கு அப்பாற்பட்டவை என்பதை நீதி மன்றம் தெளிவாகிய கூறிய பின்னும் இப் பிரிவுகளைக் கை விட மதராஸ் அரசிற்கும் அதன் கையாளாகிய அறக்கட்டளைத் துறைக்கும் மனம் வரவில்லை.

(இப் பிரிவுகள் இல்லையெனில் அறம்அற்ற துறை ஒரு பல் போன பாம்பாகத்தான் இருக்க முடியும்)

அடியாட்கள் இல்லாத தாதா அதிகாரம் இல்லாத தாதாவாகத் தானே இருக்க முடியும், செயல் அலுவலரை நியமனம் செய்ய முடியாவிட்டால் எப்படி அதிகாரம் செலுத்துவது? யாரை வைத்து அறங்காவலர்களையும், அர்ச்சகர்களையும், பணியாளர்களையும், பக்தர்களையும் அடக்கி வைப்பது? எவ்வாறு காலகாலத்தில் கோயில் பணத்தை அரசு கஜானாவில் சேர்ப்பது? ஆளும் கட்சி எவ்வாறு தனக்கு வேண்டிய நபர்களையும், கட்சிகாரர்களையும் திருப்தி செய்ய அறங்காவலர் பதவிகளை வழங்குவது? தமிழ் இந்துக்களின் சொத்துக்களை எவ்வாறு சில தனி நபர்கள் அடைவது?

அன்றைய மதராஸ் அரசு தன் கையாளாகிய அறம் அற்ற துறையின் சட்ட விரோத செயல்பாடுகளுக்காக ஒரு புதிய அறக்கட்டளை சட்டத்தை 1959'ம் வருடம் கொண்டுவந்தது.

இச்சட்டத்தின் பெயர் "மதராஸ் இந்து சமய அறக்கட்டளைகள் சட்டம் 1959" என்பதாகும்.

இச்சட்டத்தில் உயர் நீதி மன்றத்தாலும் உச்ச நீதி மன்றத்தாலும் தடை செய்யப்பட்ட 1951 வருட சட்டப் பிரிவு 56 முன்பு இருந்ததை விட மோசமான அதிகாரம் கொண்டதாக "பிரிவு 45" என்ற மறு அவதாரம் எடுத்தது. பழைய பிரிவின் வார்த்தைகள் மாற்றப்பட்டிருந்தன. பழைய விசுவத்தை விட இது கொடிய விசுவம்.

1951'ம் வருட சட்டத்தில் இருந்த 63, 64, 65, 66, 69 ஆகிய தடை செய்யப்பட்டப் பிரிவுகள் மீண்டும் அதே வார்த்தைகளுடன் பிரிவுகள் 71 முதல் 75 என்று புதிய சட்டை அணிந்து வந்தன,

இந்த பெரும் மோசடியை மறைப்பதற்காக 1959ம் வருடம் சட்டத்தில் 76 என்ற பிரிவின் மூலம் மேற் சொன்ன ஐந்து பிரிவுகளும் கோயிலிருந்து பயன் பெற்று வரும் உரிமை உடைய பரம்பரை அறங்காவலர்களுக்கு, (hereditary trustees with beneficial interest) விலக்களிக்கப்பட்டது. (இவர்களுக்கு உதாரணங்கள் - மடாதிபதிகள், சிதம்பரம் தீட்சிதர், மிராசு உரிமை உடைய தர்மகர்த்தாக்கள்).

மேலும் இப்பிரிவுகளுக்கு மேல் முறையீடு செய்ய வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது போல் பொய்யாக சட்டத்தில் காட்டப்பட்டது. மேல் முறையீடு செய்யலாம் ஆனால் கோர்ட் தடை உத்திரவு தரக்கூடாது என்று சட்டம் இயற்றியது .

ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்திற்கு, அதிலும் பெரும்பான்மையாக விளங்கும் மதத்திற்கு, எதிரான மோசடிகள் 60 வருடங்களாகத் தழைத்து செழித்து ஆலமரமும் அதன் விழுதுகளாகவும் விளங்கும் ஒரே ஜனநாயக நாடு இந்தியாவாகத்தான் இருக்கும்.

மோசடி 2 :

1951'ம் வருடம் அரசு ஆணை மூலம் (முதலில் அறிக்கை- அதாவது notification - பின்பு விசாரணை- அதன் பிறகு கோயிலை எடுத்துக் கொள்வதாக அரசு ஆணை (G.O) வெளியிடும்) எடுத்துக் கொள்ளும் கோயில்களை ஐந்து வருடங்களே செயல் அலுவலர் நிர்வாகிக்க இயலும் என்ற சட்டப் பிரிவு இருந்தது. இஃது அரசியல் சாசன சட்டத்தோடு ஓரளவு இயைந்த சட்டப் பிரிவாகும். 1959'ம் வருடம் புதிய சட்டம் இயற்றும் போது அதிகபட்சம் ஐந்து வருடம் என்று குறிப்பிடும் சட்டப் பிரிவு நீக்கப்பட்டது. இது மோசடி 2.

மோசடி 3 :

இத் துறையை அறக்கட்டளைத் துறை என்று தான் அழைக்க வேண்டும். இஃது அறநிலையத்துறையன்று எனக் கூறியிருந்தேன். ஏன் என்று பார்ப்போம்.

முதற் காரணம் Hindu Religious and Charitable Endowments Act என்பதன் சரியான மொழி பெயர்ப்பு "இந்து சமய அறக் கட்டளைகள் சட்டம்" என்பதுதான். "Charitable Endowments " என்பன அறக்கட்டளைகளைத் தாம் குறிக்கும். அறநிலையங்களை குறிக்க மாட்டா. அவை நிச்சியமாக கோவில்களை குறிக்க மாட்டா. சட்டத்தின் தலைப்பிலேயே மோசடி தொடங்கிவிட்டது.

எப்படி வரி வசூலிக்க மட்டும் தான் வந்திருக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு நாட்டையே வெள்ளையர்கள் ஆளத் தொடங்கினார்களோ அது போல அறக்கட்டளைகளை மட்டும் தாம் நிர்வாகம் செய்யப் போகிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தவர்கள் இன்று கோயில்களையே கபளீகரம் செய்து விட்டார்கள்.

மோசடி 4 :

கோயில்கள் அற நிலையங்கள் என்ற பாகுபாட்டின் கீழ் வர மாட்டா. அவை அற நிலையங்கள் அல்ல. அவை வழிபாட்டுத் தலங்கள். சரி - அறநிலையங்கள் - அதாவது மடங்கள், சத்திரங்கள், பாடசாலைகள் முதலியவனவற்றை நிர்வாகம் செய்ய 1959'ம் வருட அறக்கட்டளை சட்டத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கின்றதே என்று நீங்கள் வினவக்கூடும். 1951, 1959 அறக்கட்டளை சட்டங்களில் இச்சட்டத்தின் வரையரை குறித்து அவற்றின் முன்னுரைகளில் (preamble) இச்சட்டம் அற நிலையங்களுக்குப் பொருந்தும் என கூறப்பட்டுள்ளது.

1951ம் வருட சட்டத்தில் பிரிவு-20 மூலமாக அறக்கட்டளைகளை மேற்பார்வை செய்யவும் கட்டுப்படுத்தவும் ஆணையருக்கு (Commissioner) அதிகாரம் வழங்கியது. அறநிலையங்களை அவ்வாறு கட்டுப்படுத்த அந்தச் சட்டத்தில் அதிகாரம் வழங்கப்படவில்லை.

அவ்வாறு அதிகாரம் வழங்கப்படாத அந்த அளவிலேயே இது மிகை அதிகாரம் என்று 1951 வருடம் உயர்நீதி மன்றத்தால் இப் பிரிவு 20 ரத்து செய்யப்பட்டது. உச்ச நீதிமன்றம் வேறு விதமாக இப் பிரிவைப் பார்த்தது. 1951'ம் வருடச் சட்டம் பிரிவு 91க்கு உட்பட்டு தான் பிரிவு 20ஐ செயல்படுத்த முடியும். அதனால் இப்பிரிவு அத்துனை மோசமன்று என உச்சநீதி மன்றம் உயிர் பிச்சை அளித்தது.

தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று இல்லாமல் மதராஸ் அரசு இப் பிரிவு 20'ன் அதிகாரங்களை 1959 வருட சட்டத்தில் விரிவு படுத்தியது. புதிய சட்டப்பிரிவு 21 மூலம் ஆலயங்களையும் அற நிலையங்களையும் ஆணையரின் கட்டுப்பாட்டில் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்கும் என்ற அநியாயத் திருத்தம் செய்தது. இத் திருத்தம் மூலம் அறக் கட்டளைத் துறை மிகப் பெரிய அக்கிரமச் செயல்களை கோயில்களில் வெளிப்படையாகச் செய்யத் தொடங்கியது.

மோசடி 5 :

1951ம் வருடம் சட்டத்தில் இருந்த செயல் அலுவலர் நியமனம் குறித்த அனைத்து சட்டப் பிரிவுகளும் உயர்நீதி மன்றத்தால் ரத்து செய்யப் பட்டன. அவற்றுள் 58(3)(b) என்ற பிரிவை மாத்திரம் ரத்து செய்யத் தேவையில்லை, இப்பிரிவிற்கு மேல் முறையீடு பாதுகாப்புகள் உள்ளன. மேலும் இப்பிரிவின் மூலம் நியமிக்கப்பெறும் செயல் அலுவலர் அறங்காவலரின் வேலைக்காரர் என்ற அளவில் தான் பணியாற்ற முடியும் என்று உச்சநீதி மன்றம் எடுத்துரைத்து, இப்பிரிவு சட்டத்தில் தொடர்ந்து இருக்கலாம் என்று அனுமதித்தது.

உச்ச நீதி மன்றத்தால் நீக்கப்பட்ட பிரிவுகளை மோசடிகள் புரிந்து திரும்பக் கொண்டு வந்த மதராஸ் அரசு, இடம் பெறலாம் என்று அனுமதி அளிக்கப்பட்ட 58(3)(b) என்ற பிரிவை 1959'ம் வருடம் புதியச் சட்டம் கொண்டு வந்த பொழுது நீக்கி விட்ட. என்ன?ஆச்சர்யமாக இருக்கின்றதா?

இவ்வாறும் அற்ற துறை செய்யும் செயல் அலுவலர் நியமனம் குறித்து கேள்வி எழுப்பும் உரிமை எவருக்கும் இருக்கக் கூடாது என்பதே இத்துறையின் நோக்கம். மேலும் தன்னால் நியமிக்கப்பட்ட அலுவலர்

அறங்காவலர்களை ஏவலாள் போல் நடத்த வேண்டுமே தவிர அவர்கள் அறங்காவலருக்குப் பணிந்து நடப்பது என்பதை இத்துறை ஒரு நாளும் ஒத்துக் கொள்ளாது.

1951 வருட சட்டத்தின் பிரிவு 58'ல் ஒரு சிறிய பகுதி (செயல் அலுவலர் நியமனம்) மட்டுமே நீக்கப்பட்டு அதற்கு இணையான சட்டப் பிரிவு 64 1959 ம் வருட சட்டத்தில் இடம் பெற்றது. இந்தப் பிரிவு 64'ல் செயல் அலுவலர் நியமனம் குறித்து எந்த அதிகாரமும் கிடையாது.

அதற்காக சும்மா இருந்துவிடுமா அறம் அற்ற துறை? பிரிவு 64ஐ பயன்படுத்தி கோயில்களின் நிர்வாகத் திட்டத்தை மாற்றுவதாக ஆணையிடும். மாற்றப்பட்ட நிர்வாகத் திட்டத்தில் (SCHEME) ஒரு புதிய செயல் அலுவலர் நியமிக்கப்பட்டு அறங்காவலரிடம் இருந்த அதிகாரங்கள் பிடுங்கப்பட்டு அவ்வதிகாரமும் கூடுதல் அதிகாரமும் செயல் அலுவலருக்கு வழங்கப்படும்.

இப்படி சட்ட அடிப்படை ஏதும் இன்றி செயல் அலுவலர் நூற்றுக் கணக்கான கோயில்களுக்கு நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். இச் செயல் அலுவலர்களுக்கு இக் கோயில் நிர்வாகிகளாக செயல்பட எந்த சட்ட முகாந்திரமும் கிடையாது. எப்படிப்பட்ட மோசடி! இஃதை ஒரு ஜனநாயக அரசு எப்படித் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றது ? ஆட்சிகள் மாறுகின்றன ஆனால் அறக்கட்டளைத் துறையின் மோசடிகள் தொடர்ந்த வண்ணமே இருக்கின்றன.

இப்படி இத் துறை 1959'ம் வருட சட்டத்தில் செய்த பல மோசடிகளை அடுக்கிக்கொண்டே செல்லலாம். 1959'ம் வருடம் புதிதாக இயற்றப்பட்ட சட்டத்தில் செய்யப்பட்ட மோசடிகளோடு இத்துறை நின்றுவிடவில்லை. தொடர்ந்து சட்ட மோசடிகளும், தகிடுதத்தங்களும் செய்து வந்தது.

திருவாரூர் ஸ்ரீ தியாகராஜ சுவாமி திருக்கோயில் தமிழ்நாட்டின் மிகப் பெரிய கோயில்களுள் ஒன்றாகும். அக் கோயிலின் முக்கிய கட்டளையாகிய இராஜன் கட்டளைக்கு செயல் அலுவலர் நியமனத்தை நீட்டிப்பதை எதிர்த்து அக்கட்டளை நடத்த முழு உரிமையுள்ள தருமையாதீனம் வழக்கு தொடர்ந்தது. உச்சநீதி மன்றத்தில் ஆதீனம் வெற்றியும் பெற்றது- இந்திய திருநாட்டின் மிக உயர்ந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை செல்லாமல் போகச் செய்ய வேண்டும் என்று அன்றைய தமிழ்நாடு அரசு 75 -A என்ற சட்ட திருத்தத்தை முன் தேதியிட்டு கொண்டு வந்தது. அத்துடன் 75 -B, 75 -C என்ற நியாயமற்ற திருத்தங்களும் புதுப் பிரிவுகளாக வந்தன.

இச் சட்டத்திருத்தத்தை எதிர்த்து சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் வழக்கு தொடரப்பட்டது. சென்னை உயர்நீதி மன்றம், உச்ச நீதி மன்றத்தின் தீர்ப்பை செயல்படுத்தக் கூடாது என்ற ஒரே நோக்கத்தில் தான் தமிழக அரசால் இச் சட்டத் திருத்தம் அநியாயமாக செய்யப்பட்டது என்று கண்டித்து தீர்ப்பு வெளியிட்டது. இராஜன் கட்டளையையும் அதன் சொத்துக்களையும் கைப்பற்ற இந்த அறநிலயாத்துறை செய்த முயற்சிகள் மண்ணைக் கவ்வின. ஆனால் உயர்நீதி மன்றத்தின் கண்டனத்திற்கு உள்ளான பின்பும் - இன்றளவும் - அச்சட்டத் திருத்தங்கள் உயிரோடுதாம் உள்ளன.

கோயில்களை அபகரிக்க இத் துறை செய்யும் ஏமாற்று வேலைகள்:

அப்பாவிகளையும், துணை அற்றவர்களையும் மிரட்டி, ஏமாற்றி நில அபகரிப்பு செய்வோர் மீது கடும் நடவடிக்கை எடுப்போம் என்கிறது தமிழக அரசு. இந்த நில அபகரிப்பு செய்யும் அக்கிரமக்காரர்களும்,

அவர்களுடைய ரவுடிகளும் அறம் அற்றத் துறையின் கால் தூசு பெற மாட்டார்கள்.

ஒரு கோயில், பரம்பரை தர்மகர்த்தாக்களின் நிர்வாகத்தில் இருந்து வந்தால், அக்கோயிலை எடுத்துக் கொள்வதாக அறம் அற்ற துறை ஒரு நோட்டீஸ் ஒன்றை அக் கோயிலுக்கு அனுப்பும். இந் நோட்டீஸ் பொதுவாக, சுமாரான கூட்டம் வருகின்ற, நன்றாக நடத்தப் படுகின்ற, சொத்துக்கள் உள்ள கோயில்களுக்கு அந்த வட்டாரத் துறை ஆய்வாளர் (INSPECTOR) "பரிந்துரை" பேரில் அனுப்பப்படும்.

நோட்டீஸ் பெற்றுக் கொண்ட அறங்காவலர்கள் அப்பாவிகளாக இருந்தால் கோயிலை ஒப்படைப்பது தம் கடமை என்று எண்ணி ஒப்படைத்து விடுவார்கள். விவரம் அறிந்து, மன உறுதியும் உள்ளவர்கள் ஏன் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று கேட்பார்கள். உடனே அது சரியில்லை, இது சரியில்லை என்று மேலும் ஒரு நோட்டீஸ் பாயும். விசாரணைக்கு வரும்படி தாக்கீது வரும். விசாரணை தொடங்கு முன்பே அல்லது விசாரணை நடந்து வரும் போதே திடீரென்று செயல் அலுவலர் அக் கோயிலுக்கு நியமிக்கப் படுவார். அச் செயல் அலுவலருக்கு சட்டப்படி அளிக்க முடியாத அதிகாரங்கள் பலவும் ஆணையர் கொடுப்பார்.

அறங்காவலர்கள் நீதிமன்றம் செல்வார்கள். நீதிமன்றத்தில் அறக்கட்டளைத் துறை, கோயில் நிர்வாகத்தை எடுத்துக் கொள்வது குறித்து அறங்காவலருக்கு ஆட்சேபம் இருந்தால் அதை ஆணையரிடமே முறையிடலாம் என்று வாதம் செய்யும். நீதிமன்றங்கள் இந்த வாதத்திற்கு பல சமயம் செவி சாய்ப்பதுதான் மிகப் பெரிய வயிற்றெரிச்சல். "என்

சொத்தை நீ திருடுவது தவறு" என்று திருடனிடமே முறையிடலாம் என்பது எந்த நியாயத்தைச் சேர்ந்தது?

அல்லது நீதிமன்றம் அறக் கட்டளை சட்டம்- பிரிவு 114 ன் கீழ் அரசுக்கு முறையிடலாம் என வழக்கை முடித்து விடும். அறக் கட்டளைத் துறைக்கு இஃதும் உடன்பாடுதான். கோயிலை எடுத்துக்கொள்வது சரிதான் என்று ஆணையருக்குப் பதிலாக இப்பொழுது அரசு செயலர் தீர்ப்பளிக்கப் போகிறார். அவ்வளவு தான் வித்தியாசம். துச்சாசனன் துகில் உரிகிறான் என்று துரியோதனனிடம் முறையிட்டவன் கதையாகத்தான் இதுவும் முடியும்.

செயல் அலுவலர் நியமனத்தை எதிர்த்து அறங்காவலர்கள் தொடுக்கும் வழக்குகளில் அரசியல் சாசனம் அளித்த அடிப்படை உரிமைகள் பாதிக்கப்படுவன குறித்து அவர்கள் எடுத்துக் கூறுவர். அத்தகைய அடிப்படை உரிமை மீறல்கள் விசாரிக்க முழுத் தகுதி படைத்தவை உயர் நீதிமன்றங்களும், உச்சநீதி மன்றமும் தாம். அத்தகைய பொறுப்பு உடைய உயர்நீதி மன்றம் மீண்டும், மீண்டும் உரிமை மீறல்கள் செய்யும் அறம் அற்றத் துறையின் செயல்களை அவ்அறம் அற்றத் துறைக்கே விசாரணை செய்யும்படி உத்திரவு (Remand) இடுவது தன்னுடைய அரசியல் சாசன கடமையிலிருந்து வழுவும் செயல் ஆகும். மேலும் அரசியல் சாசன அடிப்படை உரிமை மீறல்கள் போன்றவற்றை விசாரித்து தீர்ப்பளிக்க அரசாங்க வேலைக்காரர்களான (Government Servants) ஆணையரோ, அரசுச் செயலாளரோ தகுதி படைத்தவர் அல்லர். நீதி முறைச் சார்பு என்று சொல்லப்படும் quasi- judicial அதிகாரிகளுக்கு அரசியல் சாசன விஷயங்களில் விசாரணை செய்யும் உரிமை கிடையாது.

மேலும் அத்தகைய உரிமை மீறல், விதி மீறல் செய்தவர்களே அவை குறித்த வழக்கை எவ்வாறு விசாரிக்கலாம்? ஒருவரும் தாம் சம்மந்தப்பட்ட வழக்கில் தாமே நீதிபதியாக இருக்க முடியாது என்பது அடிப்படை நீதியாகும். இந்த அடிப்படை நீதி தமிழ்நாட்டில் தடம் புரள்வது மட்டுமன்றி இந்த அறம் நிலையாத் துறையின் செயல்பாடுகளினால் தரையில் போட்டு மிதிக்கவும் படுகின்றது. ஆணையரிடமோ, அரசு செயலரிடமோ, நீதிமன்றத்தால் "ரிமாண்ட்" செய்யப்பட்ட வழக்கில் தீர்ப்பு அறங்காவலருக்கு சாதகமாக வருவது குதிரைக் கொம்பு. மீண்டும் நீதிமன்றத்தை அணுகுவர் கோயிலார். தன் பண்பலத்தைக் கொண்டு பெரிய வழக்கறிஞர்களையோ அல்லது அரசு வழக்கறிஞர்களையோ வைத்து அறக்கட்டளைத்துறை அறங்காவலரை எதிர் கொள்ளும். பொய்யான வாதங்களை தைரியமாக வைக்கும். நீதிமன்றங்களின் பழைய தீர்ப்புகளை மறைத்தோ வேறு அர்த்தம் கற்பித்தோ வாதிடும், அறங்காவலர் தப்பித் தவறி வழக்கில் வெற்றி பெற்றால் மேல் முறையீடுகளை சந்திக்க வேண்டியிருக்கும். கோடிக் கணக்கில் பணம் செலவழிக்கும் அறக்கட்டளைத் துறையுடன் எத்துனை கோயில் அறங்காவலர்களால் மோத முடியும்?

சிதம்பரம் ஸ்ரீ சபாநாயகர் கோயில் வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்கு அனுமதிக்கப்பட்ட போதும், கோயிலில் ஒரு பழைய கட்டடத்தை மாற்றி அமைக்க அறக்கட்டளைத் துறை முற்பட்ட போதும் விசாரணை நடைபெற்ற இரு நாட்களுக்கு அரசு ஏற்பாடு செய்திருந்த சிறப்பு மூத்த வழக்கறிஞருக்கு அரசு கொடுத்த ஃபீஸ் எவ்வளவு தெரியுமா? ரூபாய் 17.5 லட்சங்கள்.

உச்ச நீதிமன்றம் உள்ளிட்ட நீதிமன்றங்கள் பலமுறை தங்கள் தீர்ப்புகளின் மூலம் நிறுவியுள்ள தெளிவான முடிவுகள்:

(1) ஒரு கோயிலுக்குச் செயல் அலுவலரை நியமிப்பது அசாதாரண செயலாகத்தான் இருக்க வேண்டும். கோயிலோ, அறநிலையமோ மிக மோசமாக நிர்வாகம் செய்யப்பட்டு அந்த கோயிலோ அறநிலையமே அழியக் கூடிய ஆபத்து ஏற்பட்டால் தான் செயல் அலுவலரை அரசு நியமிக்க முடியும்.

(2) செயல் அலுவலர் நியமிக்கப் பெறுவதால் அறங்காவலர் பொறுப்பு என்பது வெற்றுப் பொறுப்பு ஆகிறது. இஃதை எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் அனுமதிக்க முடியாது

(3) கொள்கை முடிவு (Policy Decision) என்ற காரணத்திற்காக எந்த அறநிலையத்தையும் அரசு கையகப்படுத்த முடியாது. நிச்சியமாக வழிபட்டுத் தலங்களை கைப்பற்ற முடியாது.

(4) செயல் அலுவலரை நியமிக்க முற்படும் போதும், அறங்காவலரை நீக்க முற்படும் போதும், இயல்பான அடிப்படை நீதியை (Natural Justice) இத்துறையும், அரசும் பின்பற்ற வேண்டும்.

இத்தகைய தெளிவான நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளும் வழி காட்டுதல்களும் இருந்த போதும் அவற்றை பின்பற்றாமல் சட்ட விதிகளை மீறி ஆயிரக்கணக்கான கோயில்களை கைப்பற்றியுள்ளது இவ்வறமற்றத் துறை.

மேலும் அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம், வழிபாட்டுத் தலங்கள் சட்டம் (Place of Worship Act, 1991) தமிழ்நாடு கோயில் நுழைவு அதிகாரச் சட்டம் 1947 (T.N.Temple Entry Authorisation Act, 1947) தன்னுடைய துறைக்கு ஏற்பட்ட ப்ரத்யேகச் சட்டம் ஆகிய இந்து சமய

அறக் கட்டளைகள் சட்டம், 1959 ஆகிய சட்டங்களின் முக்கிய விதிகளை இத் துறை நாள் தோறும் மீறி வருகிறது.

உதாரணங்களுக்குச் சில:

1. கோயில் நிர்வாகத்தை இத் துறை மேற் கொண்டால் மூன்று ஆண்டுகளில் நிர்வாகத்தைச் சீர் செய்து மீண்டும் அறங்காவலரிடமே ஒப்படைக்க வேண்டும். எப்பொழுதும் கோயிலை தன் வசம் வைத்திருக்க உரிமை கிடையாது.

2. இரு சமயப் பிரிவுகளுக்கிடையே மதச் சம்பந்தமான, வழிபாட்டு ப்ரச்சனை சம்பந்தமான எந்த வழக்குகளையும் நீதி மன்றங்கள் உள்ளிட்ட எவரும் விசாரிக்கக் கூடார். 1947'ம் வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் 15ம் தேதி எந்த எந்த பிரிவினருக்கு எவ் உரிமைகள் இருந்தனவோ அவ் உரிமைகள் அவ்வாறே தொடர வேண்டும். நீதி மன்றங்களுக்கே இவ்வதிகாரங்கள் இல்லையெனின் அறக்கட்டளைத்துறைக்கு நிச்சயமாக அவ்வதிகாரங்கள் கிடையா.

3. ஒரு கோயிலில் உள்ள வழிபாட்டு முறைகளையோ, உற்சவங்களையோ, திருவிழாக்களையோ, பூஜை முறைகளையோ நிறுத்தவோ, மாற்றவோ, புதுவழி முறைகளை அறிமுகப்படுத்தவோ அறங்காவலர்களோ, அறக்கட்டளைத் துறையோ, அரசோ எதுவும் செய்யக் கூடா. இவை யாவும் கோயில் வழக்கம் போல் (1947'ம் வருடம்) தொடர வேண்டும். எவ்வித சமய உரிமைகளிலும், வழிபாட்டு உரிமைகளிலும், இவ்வறக்கட்டளைத் துறையோ, அரசோ எக்காலத்திலும் எந்தவித குறுக்கீடுகளும் செய்யக் கூடா.

4. ஒரு கோயிலில், அதன் வழிபாடு, பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றிற்கு

தொடர்பில்லாத கட்டிடங்களை கோயிலில் எழுப்புவதோ கட்டுவதோ கூடா.

5. அறங்காவலர் பதவிகள் காலியாக இருக்கும் போது நியமிக்கப்படும் தக்கார் ஒரு வருடத்திற்கு மேல் நியமிக்கப்பட கூடாது. இதில் ஒரு பெரிய அக்கிரமத்தை கூசாமல் செய்து வருகிறது அறக்கட்டளை துறை. தன் துறை அதிகாரிகளியே தக்கராக பல கோயில்களுக்கு நியமனம் செய்து வருகிறது. இதை விட பெரிய அநியாயம் என்னவென்றால் அந்த கோவில் E.O.வே (செயல் அலுவலர்) அந்தக் கோயிலுக்குத் தக்கராக நியமிக்கப் படுவதுதான். “அதிகாரியும் தலையாரியும் ஒன்றானால் விடிய விடிய கொள்ளை அடிக்கலாம்” என்ற பழமொழியை நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கும் துறை அற கட்டளைத் துறை தான்.

6. கோயில்களுக்கும் அறக்கட்டளைகளுக்கும் நியமிக்கப்படும் செயல் அலுவலருக்கு அவற்றின் சொத்துக்களை நிர்வகிக்கும் அதிகாரங்கள் மட்டுமே வழங்கப்பட வேண்டும்.

7. மதச் சமூகக் கோயில்களை (உதாரணம் சைவம், வைணவம்) அம் மதச் சமூகத்தினரே நிர்வாகம் செய்ய வேண்டும். இக் கோயில்களில் அரசு அதிகாரிகள் அதிகாரம் செலுத்தக் கூடார். இஃதை உச்சநீதி மன்றம் தெளிவாகக் கூறியுள்ளது.

8. எல்லாத் திரு மடங்களும் (ஆதீனங்களும்) தனி மதச் சமூகங்கள் எனக் (Religious Denomination) கருதப்பட வேண்டும். இம் மடங்களில் மட்டுமன்றி, இம்மடங்களைச் சார்ந்த கோயில்கள், கட்டளைகள், அற நிலையங்கள் என எவற்றிலுமே இத் துறை எந்த வித அதிகாரமும் செலுத்த முடியாது. இஃதை துறைச் சட்டமே (பிரிவு 107) தெளிவாகக் கூறுகிறது. மடங்களில் நிர்வாகக் குறுக்கீடுகள் செய்யத்

தடை செய்யப்பட்ட இத்துறை எப்படி நிர்வாகக் கட்டணம் வசூலிக்கலாம்?

இவ்விதி மீறல்களையெல்லாம் சர்வ சாதாரணமாகச் செய்து வரும் இவ் அறம் அற்றத் துறை இனியும் கோயில்களில் தொடரலாமா என்பதே நம் மனம் எழுப்பும் கேள்வி !!!

அறக்கட்டளைத் துறை செய்யும் நிர்வாகத்தின் அழகு:

வியாபாரம் செய்ய வந்த கிழக்கு இந்திய கம்பெனியர், கிஸ்தி, வரி வசூல் முதலியவற்றில் முதலில் ஈடுபட்டனர். பிறகு நாட்டையே தமதாக்கிக் கொண்டனர். இருப்பினும் அவர்கள் நிர்வாகத்தில் பல நன்மைகள் விளைந்தன. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷர் செய்த ஆட்சி மிகப் பெரும்பாலும் ஊழலற்ற ஆட்சியாகவே இருந்து வந்தது.

அறக்கட்டளைகளை நிர்வாகம் செய்கிறோம் என்று கூறிக் கொண்டு கோயில் உள்ளே வந்த இந்து சமய அறக்கட்டளைத் துறை ஆட்சியோ இதற்கு நேர்மாறாக இருக்கின்றது.

செயல் அலுவலர், உதவி ஆணையர், துணை ஆணையர், இணை ஆணையர், கூடுதல் ஆணையர், ஆணையர், சிறப்பு ஆணையர், அரசுச் செயலர் என்பவர்கள் எல்லாம் "பட்டப் பகல் கொள்ளைக்கு எட்டு பேர் காவல்" என்ற பழமொழிக்குச் செயல் விளக்கம் அளிக்க வந்தவர்கள்தாம்.

சாதாரணமாக ஓர் அரசுத் துறையில் காணக் கூடிய கொள்ளைகளும் ஊழலையும் விட இத் துறையில் மிக அதிகமாகக் காணலாம். சந்தேகம் இருந்தால் உங்கள் ஊர் கோயிலுக்குக் கும்பாபிஷேகம் செய்ய வேண்டும். எல்லாச் செலவுகளையும் நீங்கள் பார்த்துக் கொள்வதாகச்

சொல்லிப் பாருங்கள். இத் துறையிடம் நீங்கள் படுகின்ற பாட்டினாலும், நீங்கள் சிறிதும் நினைத்துப் பார்க்காத "செலவின"ங்களாலும் உங்களுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கையே போய்விடும்.

இவர்களுடைய நிர்வாகத் "திறனை" சிறிது பார்ப்போமா ?

1. கோயில் நிர்வாகம் செய்வதற்கு இத் துறை 12%மும் தணிக்கை செய்ய 4%மும் கோயிலின் மொத்த வருவாயிலிருந்து எடுத்துக் கொள்கிறது. சட்டப்படி இம் மொத்த வருவாயில் ஆண்டுதோறும் வரும் வருவாய் வருமானங்களை மட்டுமே (Revenue Receipts) சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆயினும் நில புலன்கள், தங்கம், வெள்ளி முதலியன விற்பனை தொகை, நன்கொடைகள் முதலியனவும் (capital Receipts) சென்னை உயர் நீதி மன்றத் தீர்ப்பிற்கு விரோதமாக, அநியாயமாகச் சேர்க்கப்படும்,

2. நிர்வாக, தணிக்கை கட்டணமாக 16% எடுத்துக் கொண்ட பின் கோயில் ஊழியர் சம்பளத்திற்கு மொத்த வருவாயில் 25% முதல் 40% வரை இத்துறை செலவழிக்க அனுமதிக்கிறது. செலவழிக்கவும் செய்கின்றது. அதாவது கோவில் வருமானத்தில் பாதிக்கு மேல் நிர்வாகச் செலவுகளுக்கு போய் விடுகிறது. கோயில் வருவாயில் 40% வரை சம்பளச் செலவு செய்தாலும் பல கோயில்களில் அர்ச்சகர், ஓதுவார் போன்ற வழிபாடு தொடர்புடைய கோயில் பணியாளர்களுக்கு நல்ல சம்பளமோ , அரசினால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட சம்பளமோ வழங்கப்படுவதில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் பல பெரிய கோயில்களில் அர்ச்சகருக்கு சம்பளமே வழங்கப்படுவதில்லை. அர்ச்சனைச் சீட்டுப் பணத்தில் பங்கு மட்டுமே இத்துறை அதிகாரிகளால் அளிக்கப்படும்.)

கோயில் எந்த காரணத்திற்காக ஏற்பட்டதோ, அந்த காரணத்திற்காக - அதாவது நித்ய வழிபாட்டிற்காக செலவு செய்யப்படும் தொகை பெரிய கோயில்களில் கூட 1-2% தாண்டுவதில்லை. சுண்டைக்காய் கால் பணம் - சுமை கூலி முக்கால் பணம் என்பதை விட இங்கு நிலைமை மிக மோசம்.

3. சரி, - கோயில் சொத்துக்களை பராமரித்து வருமானத்தைப் பெறவும் கட்டளைகளை ஒழுங்காக நடத்தி அவை எந்த காரணங்களுக்காக உருவாக்கப்பட்டனவோ அவற்றை நிறைவேற்றவே இச் சட்டம் என்று வக்கனை பேசும் இத் துறை அவற்றையாவது, ஓரளவாவது ஒழுங்காகச் செய்கின்றதா என்றால் அப்படி எதுவும் நிச்சயமாகக் கிடையாது.

கோயில்களுக்கும், கட்டளைகளுக்கும் உள்ள நிலங்கள் 4.75 லட்சம் ஏக்கர்கள்.மேலும் ஆயிரக்கணக்கில் மனைகள், கட்டிடங்கள் உள்ளன. இச்சொத்துக்களில் இருந்து பெறுகின்ற வருமானம் எவ்வளவு? எவ்வளவு வருமானம் வசூலிக்கப்படாமல் இருக்கின்றது ? எத்துனை வருடங்களாக இப்பாக்கித் தொகைகள் நிலுவையில் உள்ளன ? இவற்றிற்கான நடவடிக்கைகள் என்ன ? எத்துனை வழக்குகள் போடப்பட்டுள்ளன ? பாக்கித் தொகைகளை கட்ட வேண்டும் என்று நீதி மன்றங்கள் தீர்ப்பளித்த பின் வசூலிக்கப்பட்ட தொகை என்ன - போன்றன கேள்விகள் தகவல் அறியும் சட்டம் மூலமாகக் கேட்கப்பட்டன. இந்தத் தகவல்கள் எல்லாம் எங்களிடம் இல்லை என்று இத் துறை தகவல் அலுவலர் கூறி விட்டார். இஃது ஒன்றே போதும். நாம் இவர்களைப் பார்த்து - “ நீங்கள் நிர்வாகம் செய்த லட்சனம் போதும். கோயில்களை விட்டு வெளியேறுங்கள்” என்று சொல்வதற்கு.

4. இத் துறையிலிருந்து தகவல் அறியும் சட்டம் மூலம் தகவல்களைப் பெறுவது விலை மோரில் வெண்ணெய் எடுப்பதை விட கடினம். தகவல்

அறியும் சட்டத்தின் கீழ் கேட்கப்படும் தகவல்களைத் தராமல் இழுத்தடிப்பதை ஒரு கலையாக வளர்த்து வைத்து அதில் தன் துறை அலுவலர்களை அற்புதமாக பயிற்சி அளித்து வைத்துள்ளது இவ்வறக்கட்டளைத் துறை. நீங்கள் ஒரு கோயிலைக் குறித்தோ, அல்லது இத்துறையைக் குறித்தோ வினாக்கள் எழுதி அனுப்பினால் அவற்றிற்கான விடைகள் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட 30 நாட்கள் வருவன அருமையிலும் அருமை. 30 நாட்கள் கழித்து நீங்கள் மேல் முறையீடு செய்ய வேண்டி வரும். மேல் முறையீடு யாருக்குச் செய்ய வேண்டும் என்பதை பரம ரகசியமாக இத் துறை இன்றளவும் வைத்துள்ளது. நீங்கள் உத்தேசமாக ஆணையருக்கு மேல் முறையீடு செய்வீர்கள். அதற்கும் ஒரு மாத கால அவகாசம் சட்டத்தில் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு மாதம் கழித்து எந்த பதிலும் வராததால் நீங்கள் மாநில தகவல் ஆணையத்திற்கு மற்றொரு மேல் முறையீடு செய்ய வேண்டி வரும். அதன் பிறகு ஒரு மாதமோ, இரண்டு அல்லது முன்று மாதங்கள் கழித்தோ தகவல் ஆணையம் உத்திரவு அளித்த பின் போனால் போகிறது என்று அறக்கட்டளைத் துறை அரை குறையாகச் சிலத் தகவல்களைத் தரும். இவ்வாறுதான் இந்நாட்டு குடிமக்களின் தகவல் பெறும் உரிமை அறக்கட்டளைத் துறையால் சர்வ ஜாக்கிரதையாகப் பேணப்பட்டு வருகின்றது.

5. தகவல் அறியும் சட்டம் 2005” ன் கீழ் ஒவ்வொரு துறையும் சில முக்கியத் தகவல்களையும், ஆவணங்களையும் தாமே முன் வந்து தர வேண்டும். அப்படித் தர வேண்டிய தகவல்கள் யாவை என அச் சட்டத்தில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன, மேலும் ஒவ்வொரு துறையும் அத் துறையின் தகவல் வழங்கு அதிகாரிகளின் பெயர், மேல் முறையீட்டு அலுவலர் பெயர் முதலியன பலரும் அறியும்படிச் செய்ய வேண்டும்.

ஒரு தகவல் அறியும் விண்ணப்பத்தைப் பரிசீலித்து கேட்கப்படும் தகவலை கொடுக்காமல் இருக்கும் போதோ அல்லது மறுக்கும் போதோ காரணங்களை விளக்குவதோடு, அது குறித்து யாருக்கு மேல் முறையீடு செய்யலாம் என்ற விபரமும் தரப்பட வேண்டும். இவை அனைத்தையும் பின்பற்றாத ஒரே தமிழக அரசுத் துறையாக இந்த அறம் நிலையாத துறை பல வருடங்களாக விளங்குகிறது.

6. தான் வகுலிக்க வேண்டிய குத்தகைத் தொகைகளையும் கட்டிட, நில வாடகைகளையும் வகுலிக்காமல் கோயிலின் நலன்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும், ஆகம் விதிகளையும் புறந் தள்ளி விட்டு வேறு வழிகளில் பணம் பெற முயல்கின்றது இத்துறை. கோயிலுக்கு வெளியே தயார் செய்யப்பட்டு, ப்ரசாதம் என்ற பெயரில் பக்தர்களை ஏமாற்றி விற்கப்படும் உணவுப்பொருட்கள் பிரசாதங்களே அல்ல. ஒருவரே பல கோயில்களில் "ப்ரசாதக்" கடை வைத்திருப்பவராக இருப்பார் . இவருக்கும் இத் துறை அதிகாரிகளுக்கும் எழுதப்படா உடன்படிக்கைகள் சில இருக்கும், அவ்வுடன்படிக்கைகள் காரணமாகவே அந்த நபர் தொடர்ந்து இம் மோசடிக் கடைகளை நடத்தி வருவார்.

7. பணம் கொடுப்பதால் முன்னுரிமைப் பெற்று கோயிலுக்கு வருபவர்கள் அதர்ம தரிசனம் செய்வது பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டிலும் ஆந்திர மாநிலத்திலும் தான் காணப் பெறுகின்றது. பணம் பெற்று முன்னுரிமை அளிக்கும் இச்செயல் அரசியல் சாசன அடிப்படை உரிமை 25 க்கு விரோதமானது. லட்சக்கணக்கில் பக்தர்கள் வரும் சபரிமலைக் கோயிலிலோ அல்லது குருவாயூர் கோயிலிலோ இவ்வநியாயத்தைக் காண முடியாது. தரிசனக் கட்டணங்கள் போதாவென்று ரூ.5 லட்சம் கொடுத்து ஒரு தங்க அனுமதிச் சீட்டு (GOLD CARD) - இதற்குப் பெயர் புரவலர் திட்டமாம்) இவ் அறமற்ற துறையிடம் இருந்து

வாங்கினால் அந்நபரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் (ஐந்து பேர்) தமிழ்நாட்டில் எந்தக்கோயிலிலும் வரிசையில் நிற்காமல் சன்னதிக்கு நேராகச் செல்லலாம். இப்பொழுது தமிழக அரசு பிளாட்டினம் கார்ட் என்று ஒன்றை அறிமுகப்படுத்தி இருக்கிறது. இதன் மூலம் ரூபாய் 1 கோடி மேல் செலுத்துவோருக்கு 10 பேர் வரை இலவசமாக எங்கும் காத்திராமல் கோயில்களில் தரிசனம் செய்யலாம் என்ற திட்டத்தை அறிவித்து இருக்கிறது. மேலும் 15 கோயில்களுக்குச் சொந்தமான விடுதிகளில் இவர்கள் இலவசமாக தங்கிக் கொள்ளலாம். இவர்கள் நன்கொடை பெறுவதற்காக கோயிலையும், கோயில் சொத்துக்களையும் இவர்கள் தவறாக பயன்படுத்துகிறார்கள். பணத்திற்காக இன்னமும் கடவுள் சிலைகளை வாடகைக்கு விடவில்லை என்ற அளவில் நாம் சந்தோஷப்பட்டுக் கொள்ளலாம்.

8. அறங்காவலர்களுக்கு எந்தச் சிறப்புத் தகுதியும் வேண்டியதில்லை என்று பார்த்தோம். தமிழக அளவில் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சில பெரிய மனிதர்களை சம்பிரதாயத்திற்காக முக்கிய கோயில்களுக்கு அறங்காவலராக நியமிக்கும் தமிழக அரசு, மற்ற அறங்காவலர் பதவிகள் எல்லாம் ஆளும் கட்சியினருக்கே தரும், அறங்காவலர், அதிகாரிகள் இருவருமே ஆட்சி செய்வவோர் சொற்படி கேட்பது இவ்வாறு உறுதி செய்யப்படுகிறது. பிறகு என்ன..., கோயில் முழுக்க முழுக்க ஓர் அரசுத் துறை ஆகி விடும், அரசு வைத்ததுதான் சட்டம் அந்தக் கோயிலுக்கு, கடவுளாவது, ஆகமமாவது, வெங்காயமவது ...

9. கோயில்களும் அவற்றில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளும் நம் கண்களுக்குத் தெரிய வரும். ஆனால் பல்லாயிரக்கணக்கான கட்டளைகளும் அவற்றின் சொத்துக்களைப் பற்றிய விபரங்களும் நம் கண்களில் படமாட்டா. இக் கட்டளைகளையும் அதன் சொத்துக்களைக்

குறித்து எந்த தகவல்களும் இம் மலை முழுங்கித் துறையிடமிருந்து பெற முடியாது. எத்தனையோ பசு மடங்கள், வேத, தேவார, ஆகம பாடசாலைகளையும், அன்னச் சத்திரங்களையும் காணாமல் அடித்த புண்ணியம் இத் துறைக்கே சேரும்.

10. பெரிய, வருமானம் மிகுந்த கோயில்களின் வருமானத்தில் நிர்வாகக் கட்டணம், தணிக்கை கட்டணம் போன்றவற்றை எடுத்துக் கொள்வதோடு இத் துறை அக் கோயில் பணத்திலிருந்து எந்த வரை முறையுமின்றி அரசு இஷ்டப்படும் போதெல்லாம் பெருந்தொகைகளை எடுத்துக் கொள்ளும். புயல், வெள்ள நிவாரணம், கட்சிக்கு வேண்டியவர்களுக்கு இலவசத் திருமணம், பொது மக்களுக்கு அன்னதானம், பஞ்சாயத்து நகராட்சி செலவுகள், பஸ் ஸ்டாண்டு கட்டுதல், ஆணையர் பொது நல நிதி போன்ற கோயிலுக்குச் சம்பந்தம் இல்லாத செலவுகளுக்கு கோயில் பணம் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

11. கோயில்களை புனர் நிர்மாணம் செய்வதாகக் பல நூற்றாண்டு பாரம்பரியம் உள்ள கோயில்களை பாழ் படுத்துகின்றது இந்த அறக்கட்டளைத் துறை. சிறிதும் தகுதி இல்லாத ஒப்பந்தக்காரர்களைக் (Contractors) கொண்டு புராதனமான, கலை அம்சங்கள் கொண்ட மண்டபங்களை இடித்தும், தங்கள் இஷ்டம் போல் புதிய பளிங்குத் தரைகளை அமைத்தும், மக்கள் குளியல் அறைகளிலும், கழிப்பறைகளிலும் பொருத்தும் வழவழப்பான சதுரக் கற்களை (bathroom tiles) சன்னதிகளில் பொருத்தியும் கோயிலின் தொன்மையையும், பாரம்பரத்தையும் நாசம் செய்கின்றனர், இவையெல்லாம் ஈடு செய்யா முடியா பேரிழப்புகள். இவற்றைச் செய்பவர்களை சிறையில் அடைக்க வேண்டிய பொறுப்பு உள்ள அரசே

இச்செயல்களை தன் துறை மூலமாக நூற்றுக்கணக்கான கோயில்களில் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றது.

12. அறக்கட்டளைத்துறையின் தணிக்கை

1976'ம் வருடம் வரை அறக்கட்டளைத் துறையின் தணிக்கைகள் (audits) உள்ளாட்சி நிதி தணிக்கைத் துறை (Local Fund audit) என்றத் துறையைச் சேர்ந்தனவாக இருந்தன. அஃதாவது இத்துறையின் தணிக்கை வேறு ஒரு துறையின் பணியாக இருந்து வந்தது. பொதுவாகத் தணிக்கை ஒரு நிர்வாகத்திற்கோ, துறைக்கோ, அலுவலகத்திற்கோ சம்பந்தம் இல்லாதவர்களே செய்ய வேண்டும். அந்த வகையில் இஃது ஒரு நல்ல ஏற்பாடாக இருந்து வந்தது. மேலும் தணிக்கை (audit) முடிந்து தணிக்கையாளர்கள் (auditors) வழங்கும் அறிக்கைகளுக்கும், ஆட்சேபனைகளுக்கும், குறைபாடுகளுக்கும் பதில் அளிக்க வேண்டிய கட்டாயம் அறக்கட்டளைத் துறைக்கு இருந்தது.

சும்மா இருக்குமா கயவர்கள் கூட்டம். இவர்கள் செய்யும் அக்கிரமங்கள் குறித்து வெளியில் தெரிய கூடாது என்பதற்காகவும், யாரும் எந்த கேள்வியும் கேட்கக் கூடாது என்பதற்காக இத்துறையின் தணிக்கை இத்துறையினராலேயே செய்யப்படும் என்று 1976'ம் வருடம் மாற்றியமைத்தது.

இன்றைய நிலை:

ஒவ்வொரு கோயிலையும் இத்துறையினரே இன்று தணிக்கை செய்து வருகின்றனர். இஃதில் ஆறுதல் அளிக்கும் ஒரே விஷயம் இத்தணிக்கையாளர்கள் இடையே இன்றும் நல்லவர்களும், வல்லவர்களும் இருக்கின்றனர் என்பது தான். அப்படிப்பட்ட உண்மை ஊழியர்களும் ஒவ்வொரு கோயிலில் நடைபெறும் அனுமதி பெறாத செலவினங்கள், வருமானத்தில் நிகழும் குறைபாடுகள், ஊழல்கள், சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கத் தவறியது முதலியன குறித்துதாம் எழுத முடியும். கோயிலில் அறம் அற்ற துறையினரும் அரசியல் காலிகளும் நிகழ்த்தும் வேறு பல அக்கிரமங்கள் குறித்து எழுத முடியாது. அச்செயல்கள் எல்லாம் தணிக்கையில் வரா.

தணிக்கையாளர்கள் ஒவ்வொரு பெரிய கோயிலிலும் ஒரு குழுவாக வந்திருந்து பல நாட்கள் இருந்து தணிக்கையை நிறைவேற்றி ஓர் அறிக்கையை அறம்அற்ற துறையின் ஆணையருக்கு (அல்லது இணை ஆணையர் - உதவி ஆணையர் ஆகியோருக்கு) அனுப்பி வைப்பர். அவ்வறிக்கையில் தணிக்கையாண்டில் அவர்கள் கண்ட குறைபாடுகளும், கடும் குறைபாடுகளும், வர வேண்டிய வருமானங்கள் குறித்தும், இழப்புகள் குறித்தும் பத்தி பத்தியாக தகவல்கள் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கும். மேலும் அதற்கு முந்தைய ஆண்டுகளில் பதிவு செய்யப்பட்ட குறைபாடுகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கத் தவறியன குறித்தும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும்.

ஆணையரால் அந்த குறைபாடுகள் மீதும் அதைச் செய்தவர்கள் மீதும் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை என்பதை தணிக்கை அறிக்கைகளைப் பார்க்கும் போது தெரிந்து விடும். தணிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளில் பல கடும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய குற்றச்சாட்டுக்களாக இருக்கும். அந்தக் குற்றச்சாட்டுகள் மீது சட்டப்படியான சரியான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டால் பல கோயில்களின் செயல் அலுவலர்கள் தங்கள் வேலைகளை இழப்பதன்றி, பல வருடங்கள் சிறைக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலையும் ஏற்படும். இத்துறையைச் சேர்ந்த கோயில் ஊழியர்கள், செயல் அலுவலர்கள் மட்டும்மல்லாமல் தணிக்கை அறிக்கைகளில் தெரிவிக்கப்படும் குறைபாடுகள் மீது வேண்டும் என்றே நடவடிக்கைகள் எடுக்காமல் ஆணையர்கள், இணை ஆணையர்கள் முதலியோர் இருத்தலும் கிரிமனல் செயலே. அதற்காக அவர்களும் சிறை செல்ல வேண்டியவர்களே.

தணிக்கை அறிக்கைகளில் காணப் பெறும் சில குறைபாடுகளைப் பார்க்கும் போது எந்த மானமுள்ள இந்துவிற்கும் கடும் வேதனையும் கோபமும் ஏற்படும். இஃது உண்மை. சில உதாரணங்களைத் தருகிறேன் நீங்களே படித்துப் பாருங்கள் :

திருச்செந்தூர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவிலில் கட்டண சீட்டுக்களின் அடிக்கட்டைகளில் (counterfoils) ஒரு வருடத்தில் (பசலி ஆண்டு 1415) செய்யப்பட்ட ஊழல்கள் ரூ.1.5 கோடி. இவற்றின் மீது எந்த நடவடிக்கையும் இல்லை. அந்த கோயிலில் ஒரே வருடத்தில் அனுமதி பெறாமல் செய்யப்பட்ட தொகை ரூ.4.7 கோடி. அதில் ரூ.2.6 கோடி மேல்

நன்கொடைகளாம். கோயில் சொத்தை எடுத்து நன்கொடை கொடுக்க இவர்களுக்கு ஏது அதிகாரம்?

அந்த கோயிலில் பஞ்சாமிர்தம் முதலிய "பிரசாதங்களில்" ஒரு வருடத்தில் செய்யப்பட்ட ஊழல் ரூ. 56 லட்சங்கள்.

பல கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள 38 லட்சம் கன அடி கிராணைட் கற்கள் திருச்செந்தூர் கோயிலுக்குச் சொந்தமான நிலங்களிலிருந்து கொள்ளை அடிக்கப்பட்டுள்ளன.

பஸ் ஸ்டாண்ட் கட்ட அரசு ரூபாய் 3.5 கோடி பழனி கோயிலில் இருந்து எடுத்துள்ளது.

மாசாணி அம்மன் கோயில் பணத்தை எடுத்து பல வசதிகள் கொண்ட இன்னோவா கார் ஒன்று வாங்கப் பெற்றது. அந்தக் காரை வாங்கி வந்து அதே அம்மன் கோயிலில் பூசை போடப்பட்டு நேராக சென்னைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அறக்கட்டளைத் துறையின் அரசு செயலாளரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அரசு அவருக்கு அளித்துள்ள காருடன் அவர் கோயிலுக்குச் சொந்தமான இந்த சொகுசு வண்டியையும் உபயோகித்து வந்தார். அதற்கு மாதா மாதம் பெட்ரோல் செலவு கோயிலில் இருந்து கொடுக்கப்பட்டது.

பல கோடி மதிப்புள்ள சென்னை ரூீ பார்த்தசாரதி கோயிலிக்குச் சொந்தமான பல சொத்துக்கள் கோயில் அதிகாரியின் துணையோடு முஸ்லிம்களுக்கு கிரயம் செய்யப்பட்டுள்ளன/ வாடகைக்கு விடப்பட்டுள்ளன. கிரயத் தொகையாக ரூபாய் 19,000/-க்கும் குறைவாக நீதிமன்றத்தில் கட்டப்பட்டு அந்தத் தொகையையும் கோயில் அதிகாரி பெறாமல் இருக்கின்றார். கோயில் வீடுகளுக்கு பெறப்படும் வாடகை தொகையோ இன்றளவும் ரூபாய் 1.75, ரூபாய் 0.75, ரூபாய் 0.12, ரூபாய் 0.69, ரூபாய் 1.25 என்று இருக்கின்றன.

அமைச்சரின் கார் ஓட்டுனருக்கு ரூீ அண்ணாமலையார் கோயிலில் இருந்து சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இவை எல்லாம் பார்க்கும் பொழுது இவர்கள் கொள்ளை அடிப்பதற்காகவே கோயிலில் நுழைந்துள்ளார்கள் என்பது தெளிவாக விளங்கும்.

13. கோயில் ரிஜிஸ்தர்:

ஒரு கோயிலை அறக்கட்டளைத் துறை அக்கோயில் தர்மகர்த்தாக்கள் இடமிருந்து தன்னுடைய நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டு வரும்பொழுது அதன் அதிகாரிகள் ஒரு சொத்துப் பதிவேடு ஒன்றை சட்டப் பிரிவு 29 ன் கீழ் உருவாக்க வேண்டும். (1951 வருட சட்டத்தில் இது சட்டப் பிரிவு 25 ஆக உள்ளது).

அதன்படி கோயிலுக்கு உள்ள நகைகள் உள்ளிட்ட அசையும் சொத்துக்களும், நிலங்கள், மரங்கள் உள்ளிட்ட அசையா சொத்துக்களும், கோயிலின் மரபு, சன்னதிகள், பூஜை முறைகள், விழாக்கள், அறங்காவலர் குறித்த விவரங்கள், சிலைகள் விவரம், கட்டளைகள் விவரம், முதலியன அதில் இடம் பெற வேண்டும். இந்தப் பதிவேட்டை கோயில் ரிஜிஸ்தர் என்று கூறுவர். இந்தப் பதிவேடே கோயிலின் ஆதாரப் பதிவேடாகும்.

இப்பதிவேட்டினை தொடர்ந்து புதிதாக சேர்க்கப்படும் சொத்துக்களையும் நீக்கப்பட்ட சொத்துக்களையும் வருடந்தோறும் சட்டப் பிரிவு 30ன் கீழ் பதிவு செய்து வர வேண்டும். இவ்வாறு ஆண்டு தோறும் பதிவு செய்யப்பட்ட தகவல்களை 10 வருடங்களுக்கு ஒரு முறை தொகுத்து ஆணையருக்கு அனுப்பி சட்டப் பிரிவு 31ன் கீழ் அவர் ஒப்புதல் பெற வேண்டும்.

இவ்வாறு செய்து வருதல் கோயில் நிர்வாகிகளின் அடிப்படை கடமை ஆகும். இந்த ஆதாரப் பதிவேடுகள் ஆரம்பம் முதல் ஒழுங்காகப் பேணப்பட்டு வருகின்றனவா, ஆண்டு தோறும் விவரங்கள் சேர்க்கப்பட்டு, அவை பத்து வருடங்களுக்கு ஒரு முறை தொகுக்கப் பெறுகின்றனவா என்பதை கண்டறிய தகவல் அறியும் சட்டம் மூலம் தமிழகத்தின் 25 முக்கிய கோயில்களிடம் கேட்கப்பட்டன. சில கோயில்கள் தகவல் தரவே மறுத்து விட்டன. பதில் அளித்த கோயில்களோ ஆதாரப் பதிவேடு இல்லை என்றோ அல்லது அவற்றை காணவில்லை என்றோ அல்லது அவை நைந்து போய்விட்டன என்றோ பல விதமாக சாக்கு போக்கு சொல்லி தராமல் ஏமாற்றுகின்றனர். எல்லாக் கோயில்களும் ஒன்று போல பிரிவு 30 , 31 ன் கீழ் செய்ய வேண்டிய ஆண்டு விவரங்களின் சேர்க்கை, 10 வருட விவரங்களின் தொகுப்பு ஆகியன நடைபெறவே இல்லை என்று கூறிவிட்டனர். இவை எல்லாம் மிகப் பெரிய கிரிமினல் குற்றங்கள்.

பழனிக் கோயிலில் ரிஜிஸ்தர் மிகவும் நைந்த நிலையில் இருக்கிறதாம். அதனால் அதன் படியினை தர இயலாதம். வட பழனி கோயிலில் தேடித் பார்த்ததில் ரிஜிஸ்தர் காணவில்லையாம். திருச்செந்தூர் கோயிலில் ரிஜிஸ்தர் மிகவும் பெரியதாம். அதனால் அதை தர இயலாதாம். ராமேஸ்வரம் கோயில் அதிகாரியோ வேலைப் பளு காரணமாக தர இயலாதம். (அய்யோ பாவம் - இவர் ஒருவர் தாம் இந்த அறம் நிலைக்காத துறையில் உழைக்கிறார் போலத் தெரிகிறது. மற்ற கடமை மறவா கண்மணிகளுக்கு இந்தக் காரணத்தைக் கூறத் தெரியவில்லை) ரிஜிஸ்தர் குறித்து கேட்கப்பட்ட 4, 5 கேள்விகளால் அவருடைய அலுவலகமே ஸ்தம்பித்து விடக்கூடிய வாய்ப்பு உள்ளதாம். திருவில்லிக்கேணி பார்த்தசாரதி கோயில் செயல் அலுவலர் ஒரு படி மேலே சென்று ரிஜிஸ்தர் படிவு ஒன்று கொடுத்தால் அதை பெற்றுக்கொண்டவர் கிரிமினல் செயல்களை செய்யக்கூடும். அதனால் தர இயலாது என்று ஒரு போடு போட்டாரே பார்க்கலாம்.

சொத்துப்பதிவேடும், ஆதரப்பதிவேடும் ஆகிய ரிஜிஸ்தர்கள் கோயில்களில் ஒன்று போல் காணமல் போவனவும், அவை வருடந்தோறும் பேணப்படாமல் இருப்பனவும் கோயில் சொத்துக்கள் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டு விட்டன என்றோ அவை கொள்ளை அடிக்க வழிவகைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன என்றோ தாம் குறிக்கும்.

இன்னும் இவை போல பல நிர்வாக " ரத்தினங்களை" சுட்டிக் காட்ட இயலும். விரிவஞ்சி சுருக்கிக் கொள்கிறேன்

கோயில் பணத்தை இப்படியெல்லாம் சூறையாடும் இத் துறை கோயில் உற்சவ மூர்த்திகளை கோயிலில் இருந்து எடுத்துச் சென்று பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் பல கோயில்களில் இருந்து வந்த அச்சிலைகளை ஓரிடத்தில் சிறை வைக்கிறது. இச்சிலைகள் எந்த பூஜையும் இன்றி வேற்றிடங்களில் வெறுமையாக நிற்கின்றன. கைகூசாமல் கோயில் பணத்தை அரசுக்கும், வெளியாருக்கும் தாரை வார்க்கும் அறக்கட்டளைத்துறை பல ஆயிரங்களை செலவழித்து ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் பாதுகாப்பு ஏற்பாடு செய்தால் என்ன? அதை பற்றி யெல்லாம் சிறிதும் அக்கறை கிடையாது இத்துறைக்கு. சொத்துக்களை

பாதுகாப்பதும், வருவாயை ஒழுங்காக வசூலிப்பதையும் விட்டு விட்டு மத சம்பிரதாயங்களிலும், வழிபாட்டு முறைகளிலும் குறிக்கிடுவதும் அவற்றைச் சீரழிப்பதும் தாம் இத்துறையின் வேலை.

வேண்டாம் அறநிலயத் துறை:

ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை தமிழர்கள் அனைவரும் நன்கு நினைவில் கொள்ள வேண்டும். பல கல்வி நிலையங்களையும், மருத்துவமனைகளையும், வணிக வளாகங்களையும் நிறுவி அவற்றால் பெரும் பயன் பெற்று வருகின்றனர் கிறிஸ்துவ சமயத்தினர். திருமடங்களும், ஆதீனங்களும் நடத்தி வரும் பள்ளி, கல்லூரிகளையும், வேத, ஆகமப் பாடசாலைகளையும் சிறிதும் கூச்சமின்றி தான் நடத்துவதாக சொல்லிக் கொள்ளும் இவ்வறக்கட்டளைத் துறை இவ்வாறுபது ஆண்டு காலங்களில் எத்துனை மருத்துவக் கல்லூரிகளைத் தொடங்கி உள்ளது? எத்துனை மருத்துவமனைகள் இத்துறையால் தொடங்கப்பட்டு நடைபெறுகின்றன? எத்துனை பொறியியல் கல்லூரிகள், கலைக்கல்லூரிகள், பள்ளிக்கூடங்கள் தொடங்கப்பட்டன? எத்துனை வேத, ஆகம, தேவார, திவ்ய பிரபந்த பாடசாலைகள் தொடங்கப்பட்டன?

கோயில்களுக்கு உள்ள பல லட்சக்கணக்கான சொத்துக்களின் உண்மை வருமானத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கு வந்தாலே அவை ரூபாய் ஐயாயிரம் கோடிகளையும் தாண்டும். ஆண்டுதோறும் பல கல்லூரிகள் தொடங்கப்பட்டு ஏழை இந்துக்களுக்கு படிப்பு வசதிகள் செய்து தர முடியும். மாவட்டந்தோறும் மருத்துவமனைகள் தொடங்கப்பட்டு சிறப்பான இலவச சிகிச்சை இந்து மக்களுக்கு அளிக்க முடியும். கோயில்களைச் சுத்தமாகவும், புராதன சிறப்போடும் போற்றிப் பாதுகாக்கவும் இயலும். கோயிலைச் சார்ந்தவர்கள் வாழிவில் பெரும் முன்னேற்றமும், கலை, தமிழ் இலக்கியம் தேவார திவ்யப்ரபந்தம் போன்றன வளமை போல்

மீண்டும் தமிழர் இல்லங்கள் தோறும் மலரும். இன்னும் பலப்பல நற்பயன்களை பெரும் நல்ல வாய்ப்பினை தங்கள் கோயில்களைத் தாங்களே நிர்வாகம் செய்யாததால் தமிழ் இந்துக்கள் பல தலைமுறைகளாக இழந்து நிற்கின்றனர்.

இவ்வாறு தங்கள் கோயில் மூலம் தாங்கள் முன்னேறினால் அந்தக் கோயில்களிடம் தமிழ்நாட்டு இந்துக்கள் மிகுந்த நன்றி உணர்வோடு இருப்பதோடு அக்கோயில்களில் பற்றுதல் உடையவர்களாக என்னும் இருப்பார்கள். இஃது இலவசங்களை அள்ளிக்கொடுத்ததும், வாக்கு வங்கி அரசியல் நடத்தியும் தங்கள் பிழைப்பை ஓட்டும் அரசியல் கட்சிகளுக்குப் பேரிடராக முடிவதோடு கோயில்களிலிருந்து அவர்கள் கொள்ளை அடிக்கமுடியாமலும் செய்து விடும். இக்காரணங்களால் தாம், தமிழக அரசியல் கட்சிகள் ஒன்று போல, கோயில்களைத் தமிழ் இந்துக்களிடம் திரும்பத் தரக்கூடாது என்பதில் ஒற்றுமையாக இருக்கின்றனர்.

இவ் அறநிலையாத் துறையின் செயல்பாடுகளால் கோயில்கள் தம் பாரம்பர்யச் சிறப்பையும், சொத்துக்களையும், புனிதத் தன்மையும் இழந்து நிற்கின்றன. இச்செயல்கள் தொடரின் தமிழக இந்துக்களுக்கு எந்த காலத்திலும் ஈடு செய்ய இயலா இழப்புகள் ஏற்படும். இந்து மக்களின் வழிபாட்டுத் தலங்களை மட்டும் குறி வைக்கும் அரசின் இச் செயல்கள் இந்து மக்களின் அரசியல் சாசன அடிப்படை உரிமைகளுக்கு விரோதமானவை.

அரசியல் சாசனம் 26 கூறிய படி இந்து மக்களே தங்கள் கோயில்களையும், அறநிலையங்களையும் நிர்வகிக்க வேண்டும். அத்தகைய நிர்வாகத்தில் ஊழலும், நிர்வாக குறைபாடுகளும் வராமல் செய்ய மிகச் சிறப்பான நிர்வாக கட்டமைப்புகள் இந்து மதப்

பெரியோர்களாலும், சட்ட, நிர்வாக வல்லுனர்களாலும் செய்து தரப்படவேண்டும். இது கடினமான செயலன்று. இந்த இன்டர்நெட் யுகத்தில் வெளிப்படையான நிர்வாகத்தை மேற்கொள்வதும் அவற்றில் தனி நபர் ஊழல் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்வதும் எளிமையான செயல்களே.

பல சம்பிரதாயங்களைச் சேர்ந்த இந்து மதத் துறவிகள், பெரியோர்கள் வழிகாட்டுதலும், வழிபாடு, நிர்வாகம் முதலியனவற்றில் அவர்களால் நன்கு ஆராய்ந்து செய்யப்பட்ட கட்டமைப்புகளே இறுதி முடிவாக இருத்தல் வேண்டும். கோயில் விஷயங்களில் பிணக்குகள் ஏற்பட்டு எடுத்ததற்கெல்லாம் நீதிமன்றங்களை நாடுவதை இந்துக்கள் அறவே கைவிட வேண்டும். வழிபாடு விஷயங்களில் தங்களுக்குள் ஏற்படும் சச்சரவுகளை இந்து மதப் பெரியோர்களை நாடி தீர்த்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

மேலும் "ஆயிரம் உண்டிங்கு ஜாதி இதில் அன்னியர் வந்து புகல் என்ன நீதி?" என்று அற்புதமாக பாரதியார் வினவியதை நினைவில் கொண்டு தங்கள் மத, கோயில் விஷயமாக எந்த காலத்திலும் அரசாங்கத்திடம் செல்வதை தமிழ் இந்துக்கள் முற்றுமாகத் தவிர்க்க வேண்டும். வழிபாட்டுத் தலங்களில் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பும் தேவைப்படும் காலங்களில் நீதிமன்றங்கள் மூலமாக ஒரு தணிக்கை மேற்பார்வை என்ற அளவிலேயே இருக்க வேண்டும். அத்தகைய பொறுப்பும் எல்லா மதங்களுக்கும் பொதுவாக ஒன்று போல் செயல்படுத்தப்படுவதுதான் உண்மையான மதச் சார்பின்மைக்கு அடையாளம்.

T R Ramesh -பொதுச் செயலாளர் - சட்டப்பிரிவு - ஜனதா கட்சி
தலைவர் - ஆலய வழிபடுவோர் சங்கம்

1. கோயில்கள் அரசாங்கத்தின் அல்லது அறநிலையத் துறையின் சொத்துக்கள் அல்ல. அவை பொதுச் சொத்துக்களும் அல்ல. அவை இந்து சமுதாயங்களுக்குச் சொந்தமானவை.
2. அறநிலையத் துறைக்கு கோயில்களின் சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கவும் அவற்றின் முறையான வருமானங்களை தவறாமல் பெறவே சட்டத்தில் அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. கோயில் உள்ளே இவர்களுக்கு சுத்தமாக அதிகாரங்கள் கிடையாது. அவ்வாறு கோயில் உள்விவகாரங்களில் அரசாங்கமோ அறநிலையத் துறையின் அதிகாரிகள் குறுக்கிட்டால் அவர்கள் மீது கிரிமினல் வழக்குகள் தொடரலாம்.
3. மைனாரிட்டி மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் இந்துக்களை போன்ற மத உரிமைகளே உள்ளன. அவர்களுக்கு என்று விசேட மத உரிமைகள் எதுவும் இல்லை. மைனாரிட்டி மத வழிபாட்டு இடங்களை நிர்வாகம் செய்யாத அரசு இந்து மத வழிபாட்டுத் இடங்களை நிர்வாகம் செய்வது பெரும் மோசடி.
4. அறநிலையத் துறையினால் பல பழம் பெரும் கோயில்கள் கண்முடித்தனமாக நாசம் ஆக்கப்பட்டு வருகின்றன. இத் துறையைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளும், ஸ்தபதிகளும் நம் மன்னர்கள் கட்டிய அரிய கலை அம்சம் மிக்க பாரம்பரிய கோயில்களை சர்வசாதரணமாக இடித்தும் நாசம் செய்தும் வருகிறார்கள். இவை எல்லாம் இந்து மக்களுக்கு ஈடு செய்ய முடியாத பேரிழப்புகள்.
5. அறநிலையத் துறையின் பெரும் ஊழல்களால் தமிழ் நாட்டு இந்துக் கோயில்களுக்கு ஆண்டுதோறும் ரூ. 5000 கோடி வருமானம் இழப்பு.